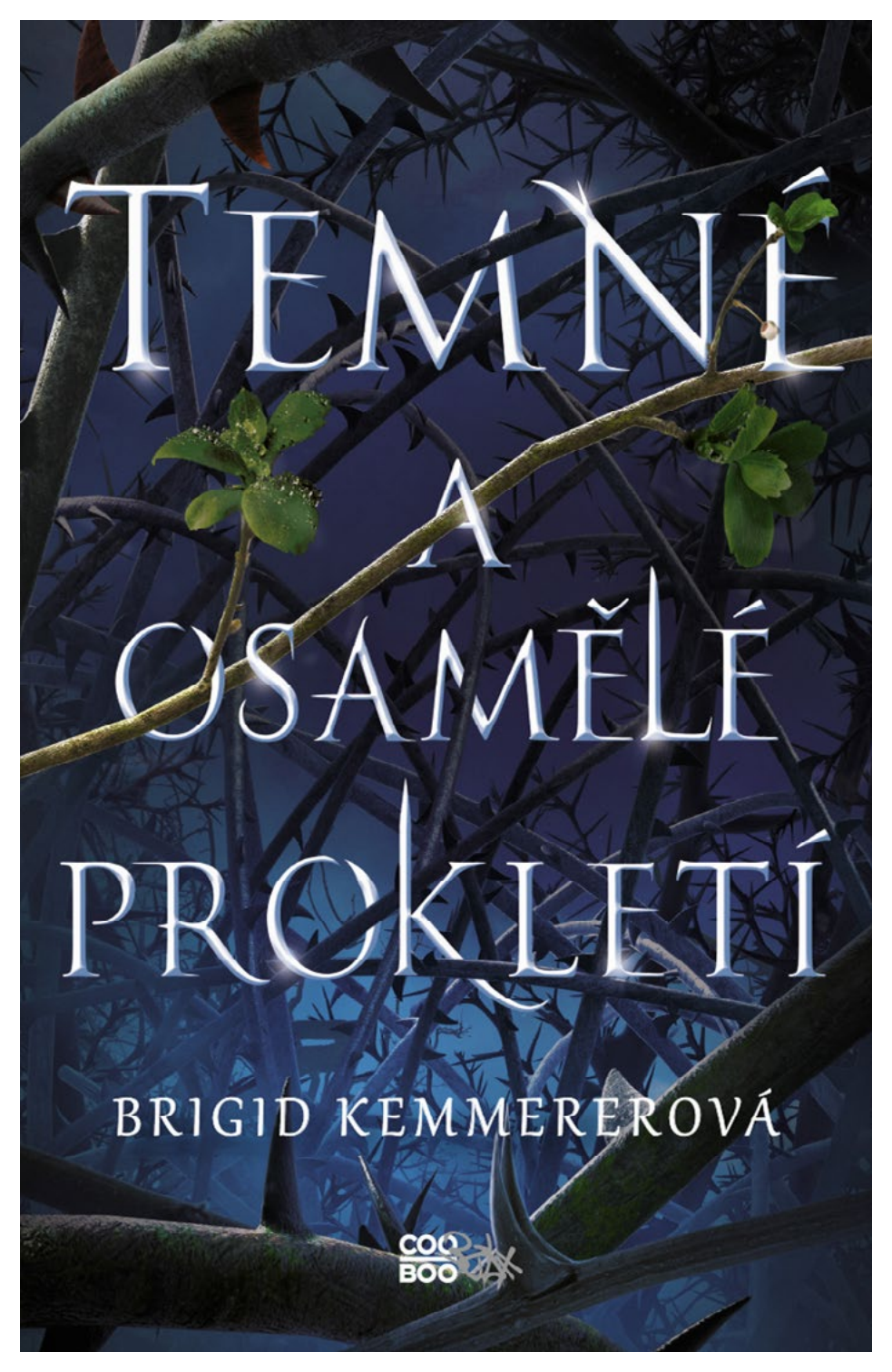

TEMNÉ A OSAMĚLÉ PROKLETÍ

BRIGID KEMMEREROVÁ

COO
BOO

Temné a osamělé prokletí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Brigid Kemmererová
Temné a osamělé prokletí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TEMNÉ A OSAMĚLÉ PROKLETÍ

*Věnováno mojí nové rodině ze Stone Forge CrossFit.
Díky, že jste mi ukázali, o kolik silnější dokážu být.*

UHLÍKOV

LEDOVÝ LES

MRAZIVÁ ŘEKA

SYHLSKÁ NÍŽINA

SEVERNÍ
KOPCE

VALKINSOVO ÚDOLÍ

HUTCHINSOVA
KOVÁRNA

ŽELEZNÁ
RŮŽE

HOSTINEC
U KŘIVÉHO KANCE

STŘÍBROLUNA

KASTELÁNŮV
ZÁLIV

TRNITÉ ÚDOLÍ

ČERNÝ KÁMEN

KOBALTOVÝ
MYS

HUČÍCÍ ZÁLIV

OCEÁN

KAPITOLA PRVNÍ

RHEN

Pod nehty mi ještě ulpívá krev. Zajímalo by mě, kolik svých lidí jsem zabil tentokrát.

Strčím ruce do sudu vedle stájí. Voda je ledová, až to bolí, ale krev stejně nesmyje. Mohlo by mi to být jedno, protože za hodinu po ní nebude ani památky, ale já nemůžu vystát ani krev, ani tu tíživou nevědomost.

Někde za mnou křísnou o dláždění kopyta a uzda se rozcinká jako zvonky.

Ani se nemusím ohlízet. Velitel mých stráží se vždycky drží v bezpečné vzdálenosti za mnou a zůstává tam, než je přeměna dokonána.

Velitel stráží. Jako by Greyovi ještě zůstal někdo, komu by se dalo velet.

Stejně mu ta hodnost připadla samozřejmě a bez výběru.

Otřu si mokré ruce a otočím se. Grey stojí o několik metrů dál, v ruce svírá otěže Železného srdce, nejrychlejšího koně z celé stáje. Zvíře těžce odfrkuje, hruď a boky i přes ranní chlad splavené potem.

I když už tu trčíme pěkně dlouho, Grey mě nepřestává překvapovat. Vypadá stejně mladý jako v den, kdy získal místo u elitní Královské gardy. Vlasy má lehce rozcuchané a tvář hladkou. I uniforma mu ještě dokonale sedí, každý řemínek a sponu má dokonale urovnanou a každou zbraň vyleštěnou tak, že se v přítmí kovově blýská.

Kdysi mu v očích tančily nadšené jiskřičky touhy po dobrodružství a výzvách. Ten lesk už dávno pohasl – jediná součást jeho vzhledu, kterou kletba znovu nevytvořila.

Občas se sám sebe ptám, jestli i jeho neděsí fakt, že i já zůstávám pořád stejný.

„Tak kolik?“ zeptám se.

„Ani jeden. Všichni vaši lidé jsou tentokrát v bezpečí.“

Tentokrát. Mělo by se mi asi ulevit, ale nějak to nefunguje, protože než se naděju, bude mým lidem zase něco hrozit. „A ta holka?“

„Pryč, jako vždycky.“

Zadívám se na své krví potřísněné ruce a srdce mi sevře známá úzkost. Otočím se zpět k sudu a znovu do něho ponořím dlaně. Voda je tak studená, že se mi zatají dech.

„Jsem celý od krve, veliteli,“ vzedme se mi v hrudi vlna hněvu.

„Takže *něco* jsem zabít musel.“

Kůň tuší nebezpečí a neklidně tancuje a dupe kopyty. Grey ho uklidní zkušeným dotekem.

Kdysi by ze stájí vyběhl pacholek a koně okamžitě odvedl dovnitř. Zvláště pokud by slyšel můj rozmrzelý tón. Kdysi se totiž hrad hemžil dvořany, kronikáři a rádci, kteří by se roztrhali pro trochu drbů o prince Rhenovi, dědici trůnu slavného Uhlíkova.

Také tu byla královská rodina, která by se mračila nad mými kousky.

Teď už jsem tu ale jen já a Grey.

„Na lesní pěšině jsem nechal stopu lidské krve,“ odpověděl mi, jako by se ho můj hněv vůbec nedotkl. Dávno už na něj byl zvyklý. „Kůň se vám držel pěkně v patách, než jste narazil na stádo jelenů v nejjižnějším cípu panství. Od vesnic jsme se tentokrát drželi dál.“

To by vysvětlovalo, proč je kůň tak splavený. Dnes v noci jsme se vydali daleko.

„Dejte mi toho koně,“ řeknu, „za chvíli vyjde slunce.“

Grey mi poslušně podá otěže. Poslední hodina je vždycky nejtěžší, protože v ní nejvíc lituju svého dalšího selhání. Jako vždy jsem to chtěl mít co nejrychleji za sebou.

„Nějaké přání, pane?“

Na začátku jsem byl ještě tak lehkovážný, že jsem rád přisvědčil a poručil si blondýnky nebo brunety, velká poprsí, dlouhé nohy nebo vosí pasy. Opil jsem je, dvořil se jim a pokud mě náhodou nechtěly milovat ony, našla se rychle jiná. Poprvé se moje prokletí zdálo být jen lehkovážnou hrou.

Najdi mi takovou, která se líbí tobě, Greyi, poručil jsem mu se smíchem, jako by hledání žen pro prince bylo nějakou výsadou.

Potom jsem se převlékl a hradem se prohnala bestie. Za sebou zanechala jen potoky krve.

Když znovu začalo období, už mi nezbyla žádná rodina ani sluho-
vé, jen šest strážců, ze kterých dva byli těžce raněni.

Ve třetí sezoně už jsem měl jen jednoho.

Grey ještě pořád čekal na odpověď. Podíval jsem se mu do očí. „Ne, veliteli. Vezměte, koho najdete,“ povzdychl jsem si a chtěl odvést koně do stáje. Nakonec jsem se ale přece jen otočil. „Čí krví jsi vytvořil tu stopu v lese?“

Grey zvedl ruku a vykasal rukáv, pod kterým se táhla ještě krvácející rána nožem. Šarlatový potok mu crčel do otevřené dlaně.

Přikázal bych mu, ať si ji zaváže, ale věděl jsem, že za hodinu, až vyjde slunce, sama zmizí stejně jako krev na mých rukou a pot na bocích koně. Dláždění zalije teplé světlo časného podzimu a můj dech už ve vzduchu nebude tvořit bílé nadýchané obláčky.

Ta holka bude pryč a období zase začne.

Bude mi čerstvých osmnáct.

Už po tří sté dvacáté sedmé.

KAPITOLA DRUHÁ

H A R P E R

V e Washingtonu je taková zima, že by ji měli zakázat. Vytáhnu kapuci mikiny, ale je tak tenká a prodřená, že mě příliš neohřeje. Pěkně mě štve, že se musím procházet venku a hlídat, ale můj brácha to má ještě horší, a tak si nestěžuju.

Někde dál v ulici zahuláká nějaký muž a zatroubí auto. Kousnu se do rtu, abych potlačila zachvění, a stáhnu se hlouběji do stínu. U obrubníku jsem před chvílí objevila starou rezavou montážní páku, kolem které jsem teď vděčně obtočila dlaň, ale ať už to tu křičel kdokoli, zdálo se, že se vzdaluje.

Zadívám se na stopky na Jakeově telefonu. Má ještě třináct minut. Potom bude hotový a půjdeme na kávu.

Sice nemůžeme utrácet, ale Jake si vždycky potřebuje trochu odpočinout a kafe mu prý pomáhá. Já jsem pak ale tak nabuzená, že nemůžu usnout a do čtyř zírám do stropu. Jenže potom zaspím celý školní den. Ve čtvrtáku mám tolik zameškaných dní, že už je to možná i jedno. A chybět nikomu nebudu.

A tak si s Jakem sedneme do nonstopu, zalezeme si kóje úplně v koutku a on bude v roztrěsených rukách několik minut svírat teplý hrnek. Potom mi řekne, co dneska musel dělat. A to nikdy není hezký.

Musel jsem mu pohrozit, že mu zlomím ruku. Takhle jsem mu ji zkroutil za zády a málem mu ji vykloubil. Viděly to i jeho děti. Prostě hrůza.

Musel jsem mu dát ránu a slibovat, že do něho budu bušit, než mu vypadnou zuby. Pak ty peníze dost rychle našel.

Ten chlápek je muzikant, tak jsem mu pohrozil, že mu rozdrtím prst.

Vlastně se mi vůbec nechtělo poslouchat, jak z lidí vytahuje peníze. Brácha je čahoun a má ramena jak hráč rugby, ale vždycky to byl hodný a laskavý kluk. Nikdy na nikoho nekřičel. Když máma onemocněla a táta se zapletl s Lawrenceem a jeho lidmi, Jake se o mě postaral. Nechal mě spát u sebe v pokoji a někdy mě tajně vzal na zmrzlinu. To byl u nás ještě táta a Lawrenceovi vymahači vyhrožovali jemu, aby vrátil peníze, které si půjčil.

Teď je táta pryč a vymahače dělá Jake, aby nás Lawrence nechal konečně na pokoji.

Žaludek mi stáhl pocit viny. Kdyby šlo jen o mě, nikdy bych to nedovolila, ale ve hře byla i máma.

Jake si myslí, že by pro Lawrence mohl dělat víc, a koupit nám tak čas, ale to by znamenalo, že by ty věci, kterými lidem hrozil, opravdu musel *dělat*. Musel by ubližovat lidem.

To by ho zničilo. Dost na tom, že se už teď mění. Někdy si přeju, aby si to kafe vypil v tichosti.

Jednou jsem mu to řekla a on se hrozně naštvál. „Tak tobě se to špatně *poslouchá*? Víš ty vůbec, o co hůř se to *dělá*?“ zajíkl se tehdy a měl co dělat, aby se nesesypal. „Máš štěstí, Harper, že o tom musíš jen slyšet. Z pekla štěstí.“

Jasně. Hotový dítě štěstěny.

Jenže pak mi dojde, jak jsem sobecká, protože Jake má vlastně pravdu. Nejsem rychlá a nejsem silná, takže můžu akorát tak hlídat. Čili mi nezbyvá než mlčet a nechat ho vypovídat. Neumím se prát, ale umím poslouchat.

Zadívám se na telefon. Ještě dvanáct minut. Pokud se to protáhne, znamená to, že se něco pokazilo – a já mám vzít nohy na ramena, sebrat mámu a schovat se.

Už se stalo, že mu zbývaly jen tři minuty. Dvě minuty. Nakonec se ale vždycky celý udýchaný odněkud přičítal. Občas na něm ulpěly kapičky krve.

Zatím se tedy nebojím.

Pod nehty mi zalézá rez, když v dlani otočím ledovou páku. Brzy vyjde slunce, ale to už budu tak zmrzlá, že si toho ani nevšimnu.

Odněkud zazní zvonivý ženský smích, a tak vykouknu od dveří na ulici. Na rohu hned na hranici světelného kruhu z pouliční lampy stojí dvě postavy – dívka s vlasy jako z reklamy na šampon se houpe v bocích a lehounce potácí. Bary zavřely ve tři, ale to ji asi nezastavilo. Proti její skoro neviditelné minisukni a rozepnuté džínové bundičce je moje mikina hotový vaťák.

Muž vedle ní je oblečený vhodněji – v černých kalhotách a dlouhém černém kabátě. Zatím si nejsem jistá, jestli je to policajt, který zrovna sebral lehkou holku, nebo jen obyčejný chlápek, který ji balí, ale v tom se otočí a já se musím klidit zpátky ke dveřím.

Ulicí zase zazvoní její smích. Buď je ten chlap tak vtipný, nebo je ta holka pořádně namazaná.

Smích najednou ukončí zájknutí. Jako kdyby někdo vytáhl špunt. Zadržím dech. To nenadále ticho mě děsí.

Nemůžu se tam podívat.

A nemůžu se tam nepodívat.

Jake by soplil. Mám tu přece práci. Úplně si umím představit ten řev. *Do ničeho se nepleť, Harper! Už tak jsi zranitelná dost a dost!*

Má pravdu, ale to, že mám obrnu, ještě neznamená, že nejsem zvědavá. Přece jen vykouknu zpoza rámu dveří,

Blondýnka padla tomu černě oblečenému člověku do náručí jako marioneta a hlava jí bezvládně visí ke straně. Chlapík ji vzal pod kolena a opatrně pozoruje ulici.

Pokud zavolám policii, Jake se vzteky zblázní, protože on sám se nevěnuje zrovna *legální činnosti*. Kdyby sem přisvištěli ochránci zákona, Jake i já bychom se mohli dostat do potíží. A máma taky.

Zírám na záplavu blondatých vlasů a bezvládně visící stíhlou paži. Ten člověk možná obchoduje s bílým masem. A ona je možná mrtvá. Nebo minimálně polomrtvá. Něco udělat *musím!*

Vyklouznu z tenisek, aby ta moje pitomá levá noha nešoupala o chodník. Když chci, umím být rychlá, ale většinou u toho nadělám hromadu rámusu. S pákou v ruce vyrazím vpřed.

Otočí se v poslední vteřině, což mu pravděpodobně zachrání život. Tyč mu místo na hlavu dopadne na ramena. Se zavrčením zavrává vpřed a pustí holku, která se rozplácne na dláždění.

Znovu zvednu páku, abych mu zasadila další ránu, ale chlapík je pohotovější, než jsem čekala. Můj útok odrazí, loktem mě trefí rovnou do hrudníku a jeho kotník se proplete s mým. Než se rozkoukám, poroučím se k zemi a moje tělo dopadne na tvrdý beton.

Najednou stojí přímo nade mnou, a tak divoce mávám tyčí. Do hlavy se mu netrefím, ale zasáhnu aspoň bok a žebra. Popadne mě za zápěstí a přitlačí mi ruce k zemi. S vykviknutím se mu snažím vykroutit, ale ta hora masa mi klečí na pravém stehně a volnou rukou mě dolů. Pekelně to bolí.

„Pusť tu zbraň,“ přikáže mi s podivným přízvukem, který nerozeznávám. Teď když mi zírá rovnou do tváře, mi dochází, že je vlastně ještě mladý. Určitě ne o moc starší než Jake.

Sevru tyč ještě pevněji a můj dech vyrazí ven ve vyděšených bílých obláčkách. Volnou rukou do něho buším, ale jako bych mlátila do sochy. Svírá mi zápěstí tak silně, že se mi kosti div netrou o sebe.

Malinko zakňourám, ale hned zase zatnu zuby.

„Pusť!“ syčí hněvivě.

„Jakeu!“ zavolám v naději, že už uběhlo dost času a brácha se vrací. Ze země mi do zad proudí ostré jehličky chladu. Bolí mě každý sval, ale nehodlám to vzdát. „Jakeu! Je tu někdo? Pomoc!“

Zkusím útočnickovi vrazit prsty od očí, ale ten mě jen chytí pevněji a zpraží mě pohledem, ve kterém není ani stopa váhavosti. Brzy mi asi zlomí zápěstí.

Někde blízko se rozezní siréna, ale je pozdě. Znovu kolem sebe škrábu, ale místo do tváře se mu moje nehty zaryjí do krku. Pod nimi vykvetou kapky krve a v útočnickových očích zaplane vražedné odhodlání. Za ním začíná pomalu svítat a červánky se barví střípky oranžové.

Zvedne levou ruku a já netuším, jestli mě teď uhodí, uškrtní nebo mi rovnou zlomí vaz. V podstatě na tom ale nesejde. Je to můj konec. Zemřu s pohledem upřeným na nádherné svítání.

Jenže se pletu. Jeho ruka nikdy nedopadne.

Místo toho zmizí celá obloha.

KAPITOLA TŘETÍ

RHEN

Slunce zlatí nábytek v salonku a vrhá dlouhé stíny na ručně tkané gobelíny a sametová křesla, ve kterých kdysi sedávali rodiče. Když tu sedím dost dlouho, představuju si, že jsou pořád tady. Slyším otcův strohý káravý hlas a tichý nesouhlas matky.

A připomínám si vlastní nadutost.

Nejradši bych vyběhl z hradu a skočil z útesu, jenže ani to by nefungovalo. Zkoušel jsem to. A ne jednou.

V tomhle pokoji vždycky bdím a čekám na východ slunce, zatímco v krbu známě praská oheň. Kamenná podlaha vypadá čerstvě zametená a na stolku stojí připravené víno a poháry. Greyovy zbraně visí na opěradle a tiše očekávají jeho návrat.

Je to pokaždé stejné.

Až na ty mrtvé. Ti už se nikdy nevrátí.

Oheň si potichu brouká v krbu a několik třísek určených na podpal si našlo cestu až do jeho středu. Právě včas. Grey tu bude každou chvíli.

Povzdychnu si. Na špičce mého jazyka už čekají naučená slova. Někdy to ale trvá, než se dívky proberou ze spánku, do kterého je pomocí éteru Grey uvedl. Nejdřív se bojí, ale už jsem se dávno naučil, jak jejich obavy elegantně rozehnat a jak se jim vmluvit do přízně. Potom už mi věří.

Když se ale podzim skloní k zimě, vždycky je zklam. Tehdy vidí moji proměnu.

Vzduch se zachvěje, a tak se narovná. V mém nenáviděném prokletém životě, který se neustále točí v kruhu, jsou dívky vítaným rozptýlením. Ačkoli nechci, přece jen jsem zvědavý, jaká krása bude bezvládně viset přes Greyovu paži tentokrát.

Když se ale tentokrát objeví, tiskne nové děvče k zemi. A rozhodně nejde o bezvládnou krásku. Je hubená, bosá a zaráží mu nehty do krku.

Grey ji se zaklením odhodí a na kůži mu vykvetou rudé kapky krve.

Vstanu a málem tak přijdu o další chvíli čisté nezvyklosti té situace. „Veliteli! Pustte ji!“

Odstrčí se a vymrští na nohy. Děvče se nešikovně snaží utéct a v ruce svírá jakousi rezavou zbraň.

„Co to má bejt?“ opře se rukou o zeď a pomalu vstává. „Co jsi to provedl?“

Grey skočí po meči odloženém na křesle a vytáhne ho z pochvy s takovou zuřivostí, jakou jsem u něho neviděl celé roky. „Nebojte se, můj pane! Tohle možná bude to nejkratší období!“

Děvče zvedne rezavou tyč, jako by ji měla ochránit před skvěle vycvičeným šermířem. Zpod kapuce oděvu jí uniknou tmavé kudrny. Tvář má unavenou, ustaranou a zaprášenou. A na jednu nohu kulhá. Snad ji zranil Grey?

„Jen to zkuste,“ zasyčí a měří si střídavě Greye a mě. „Vím o jednom fajn místě, kam jsem vás ještě netrefila.“

„Dost,“ štěknu na velitele. Ještě nikdy jsem nezažil, že by nějakou z mých dívek napadl. Když se zdá, že toho nehodlá nechat, zvýším hlas: „To je *rozkaz!*“

Už neútočí, ale meč má připravený a nespouští z té dívky oči. „Jen si nemysli,“ upře na ni rozezlený pohled, „že se na mě hned zase vrhneš.“

„Jen se neboj,“ prskne ta holka, „určitě budu mít ještě šanci.“

„Ona vás napadla?“ povytáhnu obočí. „Greyi? Je o polovinu menší než vy!“

„Ale kuráže má za dva. Rozhodně to nebyla moje první volba.“

„Kde to jsem?“ klouže to děvče pohledem mezi mnou a Greyovou zbraní. Nakonec upře oči na dveře za námi. Tiskne tyč tak pevně, že jí zbělaly klouby na rukou. „Co jste udělali?“

Podívám se na Greye a ztiším hlas. „Nechte ten meč, Greyi. To děvče se vás bojí.“

Královské strážé jsou cvičeny k okamžité poslušnosti a ani Grey není výjimkou. Zasune tedy zbraň do pochvy, kterou si ale pro jistotu připne k pasu.

Už si ani nevzpomínám, kdy byl první den nového období plně ozbrojen. Snad jen ještě v době, kdy měl lidi, kterým velel, a hrozby, které musel odrazit.

Když schoval zbraň, atmosféra v salonku trochu povolila. Natáhl jsem ruku a promluvil tak konejšivě, jak jindy mluvím ve stáji s lekávkami koňmi. „Tady jste v bezpečí, madam. Mohla byste mi dát tu zbraň?“

Podívá se na Greye, jehož ruka ještě pořád spočívá na rukojeti meče. „Ani náhodou.“

„Bojíte se snad Greye? Snadná pomoc,“ sklouznu pohledem ke svému společníkovi. „Veliteli? Poroučím vám, abyste té dívce neubližoval.“

Poslušně zacouvá a založí ruce.

Děvče to pozorně sleduje a potom s dlouhým výdechem opatrně vykročí vpřed s tyčí před sebou.

Aspoň se dá ochočit stejně rychle jako ty ostatní. Natáhnu ruku a povzbudivě se na ni podívám.

Ještě jeden krok, ale pak její výraz potemní a ona máchne tyčí.

Na hrudi mi přistane tvrdá ocel a trefí mě hned pod hrudní koš. *Zatraceně, pěkně to bolí.* Zlomím se v pase, a než se stačím rozkoukat, chce mě tou věcí bouchnout do hlavy.

Naštěstí jsem stejně dobře vycvičený jako Grey. Skloním se a chytím tyč dřív, než se stačí dotknout mojí hlavy.

V očích jí vzplane vztekly oheň. Cuknu s ní a chystám se jí tyč sebrat, ale ona ji pustí, a tak se poroučím na znak k zemi. V tu chvíli vyrazí ke dveřím. Za hlasitého lapání po dechu kulhá dál chodbou.

Nechám ji. Železná tyč padne na koberec a já si tisknu ruku na pochroumaný hrudník.

Grey se ani nehne a jen tam stojí se založenýma rukama. „Pořád si ještě přejete, abych jí neubližoval?“

Kdysi by si ani nedovolil pochybovat o mém rozkazu.

A kdysi bych se na něho asi zlobil.

Povzdychnu si, a když mi rozšířený hrudní koš zatlačí na zbrusu novou modřinu, bolestně se zašklebím. To, co bylo ještě před chvílí zajímavým zpestřením, teď bolí jako čert. Pokud si chce už teď s takovým nasazením vybojovat svobodu a utéct, můžu rovnou zapomenout na to, že později zůstane.

Stíny se pohnuly tak jako každý den. Jejich hru jsem sledoval už asi tisíckrát.

Až i toto období skončí fiaskem, podívám se na ni znova.

„Je zraněná,“ vytrhne mě z myšlenek Grey. „Daleko neuteče.“

A má pravdu. Jen tu marním čas.

Jako bych ho neměl až dost.

„Jděte za ní,“ poručím mu. „Přiveďte ji zpět.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

H A R P E R

Řítím se jako o život dlouhou chodbou a v uších mi šumí vlastní dech. Vypadá to tu jako muzeum nebo nějaká historická budova. Snažím se v ponožkách odrážet od sametových kobereců na mramorové podlaze. Stěny jsou obložené dřevem a strop se klene do kamenného oblouku. V chodbě jsou v nepravidelných odstupech zasazeny těžké dřevěné dveře s kovanými klikami. Žádné z nich ale nejsou otevřené a já se u nich ani nezkouším zastavovat.

Prostě jen utíkám. Musím tu najít nějaké lidi nebo se odsud sama dostat.

Když zahnu za roh, přivítá mě obrovské, sluncem zalité schodiště klesající k prostorné vstupní hale. Prostoru je tam asi tolik jako u nás ve školní tělocvičně. Podlaha je z tmavé břidlice, obrovská okna zdobí vitrážové sklo a na konci toho všeho lákají ocelové dveře. Ze stěn visí tapiserie protkané fialovými, zelenými a červenými odstíny, jen tu a tam se někde zatřpytí zlatá nebo stříbrná nitka. U zdi stojí stoly s pečivem, zákusky a tucty sklenic na šampaňské. U stolu čeká

půl tuctu pozlacených bílých židlí, před nimiž stojí hudební nástroje připravené ke koncertu.

Vypadá to jako přípravy na svatební hostinu nebo večírek. Rozhodně ale ne na doupě únosů.

Dost mě to mate, ale aspoň jsem našla vstupní dveře.

Najednou se tichem rozlehne hlasité pípání.

Jakeovy stopky!

Vytáhnu z kapsy mobil a zadívám se na blikající nuly. Stáhne se mi krk. Ani nevím, jestli se zvládl dostat pryč včas.

Musím se sebrat. Stojím tu jako snadný terč a slzami si pomůžu tak akorát k mokré tváři. Jakmile se dostanu někam do bezpečí, zavolám policii.

Chytnu se zábradlí a pospíchám dolů po schodech. Moje levá noha nespolupracuje, ale když jí v duchu pohrozím amputací, nakonec poslechne.

Když proběhnu kolem koutu se židlemi, nástroje se jako jeden muž zvednou.

Trhnu sebou a přihrčím se, kdyby mi některý z nich chtěl náhodou přiletět na hlavu, ale nástroje udělají něco ještě podivnějšího – bez varování začnou hrát. Chodbu naplní hudba plná jásavých tónů fléten, žestů a houslí.

Musí v tom být nějaký trik. Optický klam jako v zábavním parku. Něco, co spustil můj pohyb.

Natáhnu se po příčné flétně a čekám, že bude upevněná na místě drátky nebo průhledným plastem.

Ale ne. Sevřu v dlani kovový trup nástroje, jako bych ho zrovna zvedla z políčky. Celý se chvěje, jako by na něj někdo hrál. A skoro nic neváží, takže baterky v něm taky nejsou. Ani reproduktor. Prostě nic.

Když si flétnu přiložím k uchu, přesvědčím se, že se zvuk line skutečně zevnitř.

Ucouvnu a nástroj odhodím. Ten se okamžitě vrátí na místo a vznáší se nad židlí, jako by na něj hrál neviditelný hudebník. Klapky se dokonce prohýbají a zase vracejí na místo.

Těžce polknu. Buď se mi to jen zdá, nebo jsem zdrogovaná. Nebo tak něco.

Jen tu ztrácím čas. Musím pryč.

Vrhnou se ke dveřím a čekám, že budou zamčené, ale kupodivu hned povolí. Klopýtám ven na mramorovou terasu, kde mě obejmě teplý vzduch. Z obou stran se tyčí kamenné stěny a schody vedou na cestu dlážděnou kočičími hlavami. Kam až dohlédnu, se táhnou hektary dokonale posekané trávy a květinové záhony. Uprostřed stojí obrovská kašna stříkající vodu vysoko do vzduchu. A někde v dálce se táhne hustý les pulzující zeleným životem.

Jediné, co tu chybí, jsou asfaltové cesty.

Když za mnou s klapnutím zapadnou dveře, utichne i hudba. Není tu zábradlí, a tak se opatrně sunu dolů na cestu. Nade mnou se tyčí stavba z krémových cihel, mramoru a kamene.

Tohle nebude muzeum, ale spíš hrad. *Velký hrad.*

A nikde nikdo. Ať se dívám, kam se dívám, nikde ani živáčka. Panuje tu všeobjímající ticho: žádný hukot aut, žádné bzučení elektrických drátů, žádná letadla.

Vytáhnu z kapsy mobil a zuřivě do něho cvakám číslo 911.

Telefon zapípá na protest. *Žádný signál.*

Zatřesu s ním, jako by mi to mělo pomoci. Veškeré ikony na horní části displeje jsou šedivé a bez života.

A v dohledu žádný vysílač, wi-fi ani Bluetooth.

Z hrdla se mi vydere zoufalé zakňourání.

Ty nástroje hrály samy.

To mi hlava nebere. Zároveň ale nemůžu zapomenout na svoji *skutečnou* starost o bratra.

Napadne mě ještě něco – nová starost, která se teď navrstvila na všechny ostatní. Pokud se něco stalo Jakeovi, kdo pomůže mámě? Představuju si, jak leží v posteli a vlhce kašle, jak se její rakovinou prolezlé plíce snaží zbavit hlenu. Potřebuje jídlo. A léky. A někoho, kdo jí pomůže na záchod.

Oči se mi bez varování zalijí slzami. Rychle si je otřu a donutím nohy k běhu. V mikíně se mi sbírá pot.

Počkat. Pot. Je tu teplo.

A ve Washingtonu mrzlo, až praštělo.

Na paniku bude dost času potom. Musím sebou hodit.

Hned za hradem pod rozlehlým nádvořím stojí hospodářské stavení. Všude kolem to kvete, rostliny se přelévají přes dřevěné treláže, bují v obrovských květináčích a zdobí živé ploty a zahrady. Jen lidé tu nejsou.

Svaly mám napnuté a unavené a po tváři mi stéká pot. Modlím se, aby ta budova byla něco jako garáž, protože po svých už daleko nedojdu. Přitisknu se ke zdi hradu, zrychleně dýchám, čekám a napínám uši.

Když nic neslyším, vydám se přes nádvoří do budovy. Levou nohu už za sebou jen bezvládně táhnu. Asi by potřebovala pauzu. Vpadnu do dveří a v mokřích ponožkách mi podklouzne noha.

Tři koně pohodí hlavou a zafrkají.

Páni. Kdeže garáž! *Stáje!*

Tohle je skoro lepší, protože zatímco netuším, jak nastartovat auto bez klíčku, na koni jezdit *umím*.

Předtím než se nám zhroutil život, v době, kdy měl táta ještě práci a dobrou pověst, jsem chodila jezdit. Nejdřív to byla jen hipoterapie

po všech těch operacích, které jsem kvůli mozkové obrně prodělala, ale stala se z toho vášeň. Koňské nohy mi propůjčily sílu a svobodu. Celá léta jsem výměnou za ježdění pracovala ve stájích. Potom jsme se ale museli přestěhovat do města.

Ze všeho, čeho jsem se musela vzdát, mi koně chyběli nejvíc.

Po každé straně uličky je třicet boxů udělaných z umouněných prken až ke stropu a železných tyčí. V nich se v paprscích slunce pronikajících dovnitř střešními okny lesknou dobře udržovaní koně. Po stěnách visí uzdy s naleštěnými přezkami a udidly zasazenými v krásně lesklé kůži. Nikde ani kousíček pohozené slámy a ani mouchy jsem tu zatím neviděla. Každý kousek stáje se skví dokonalou čistotou.

Jeden plavák teď vystrčí hlavu a frkne mi na ruku. Je uvázaný ke kruhu a už osedlaný. Když jsem mu vklouzla do kóje, ani se nepohnul – a i teď si mě měří s bohorovným klidem. Je velký a dobře stavěný se světle hnědou srstí a černou hřívou a ocasem. Kovová destička u boxu mi prozradí jeho jméno: *Železná vůle*.

Pohládím ho jemně po hlavě. „Budu ti říkat jen Želízko, chceš?“

Ve skříňce vedle boxu najdu nějaké jezdecké boty, pláště a dýku i s opaskem.

Opravdová zbraň. *Jo!*

Připnu si ji k pasu a utáhnu. Jezdecké holínky jsou mi sice velké, ale když je zavážu až ke kolenům, drží mi kotníky.

Znovu se protáhnu do stání a zavřu za sebou dveře. Želízko si nechá v klidu nasadit uzdu a kousne do udidla, i když se mi při utahování uzdění nervózně třesou ruce.

„Promiň,“ zašeptám a pohládím ho po žuchvě. „Už jsem to hrozně dlouho nedělala.“

Potom zaslechnu kroky – drsné křísnutí holínky o kámen.

Ztuhnu a potom se přikrčím za koně a táhnu ho do nejtmavšího koutu stáje. Jak se mi potí dlaně, otěže mi kloužou z ruky, ale statečně je svírám a držím, takže mě koňské tělo chrání před zraky nepřítele. Někdo zamlaská na každého z koní, jak pomalu postupuje stájemi. Tiché slovo, poplácání po krku. Další odmlka, potom kroky.

Ať je to, kdo je to, kontroluje boxy.

Po straně stáje se táhne dřevěná police – pravděpodobně na seno nebo píci. Přitisknu se k ní, opatrně se na ni vyškrábu a vztyčím na čtyři. Dost divná pozice pro nasedání na koně, ale ze země bych se do sedla nedostala. Musím se soustředit, abych strčila nohu do třmenu. Námahou se potím, ale rukama už se pevně držím sedla.

Dělám, co můžu, abych nevydala ani hlásku. Tohle je to nejtrpělivější zvíře na světě, protože klidně stojí, zatímco se mu neohrabaně škrábu na hřbet.

Ale zvládla jsem to. Sedím v sedle.

Jsem tak utahaná, že bych se nejradši rozbrečela. *Ne*, vlastně už mi tečou slzy a tiše kapou dolů po tváři. Musím odsud. *Musím*.

Kroky a překvapené zájknutí. Někdo odstrčil západku a já zahlédnu černé vlasy a záblesk naleštěné čepele. Ten muž vytáhl meč a dveře se otevřely dokořán.

V tu chvíli zaryju paty Želízkovi do slabin a zařvu jako lev. Koně to poděsilo a já se ani nedivím, protože i já sama mám ze sebe trochu strach. Zvíře vyrazí dvěma ven, až od nich ozbrojený muž odletí.

„Běž!“ křiknu na koně. „Prosím, Želízko! Běž!“ pobízím ho divoce.

Želízko skočí na druhou stranu uličky, odrazí se kopyty a letí ven jako šípka.

Pro slzy nevidím, ale oči teď nepotřebuju. Musím se hlavně udržet v sedle. Už jsem přišla o oba třmeny a zrovna se řítíme po hrbolatém dláždění. Prsty levé ruky vpletu do Želízkovy hřívy, zatímco druhou

ho obejmou kolem krku. Když se dostaneme na trávník, začíná jeho tělo pracovat s pravidelností stroje a nadhazovat mě jako hadrovou panenku.

Vzduch za mnou proříznou tři ostré hvizdy.

Želízko se v tu ránu zastaví a otočí. Nemám šanci. Přeletím mu přes rameno a přistanu tvrdě na trávníku.

Na chvíli netuším, kde je nahoře a kde dole. Hlava se mi motá jako na kolotoči.

A to jsem byla tak blízko svobodě! Tak *blízko!*

Ti chlapíci po mně jdou, ale vidím z nich jen sluncem ozářenou šmouhu, která se mi maže před očima buď od slz, nebo proto, že jsem si možná poranila hlavu. Musím vstát. A vzít nohy na ramena.

Povedlo se mi z posledních sil vyškrábat na nohy, ale jinak mě tělo odmítá poslouchat. Ten blondák už je u mě a natahuje po mně ruku. Tmavovlasý muž s mečem mu je v patách.

„Ne!“ vyjeknu, ucouvnu a vytáhnu dýku.

Ten s mečem vytasí zbraň.

Chci popojít ještě trochu dozadu, ale zakopnu o vlastní nohy a padnu na zadek na trávník.

„Veliteli, dost!“ přikáže blondák. „Jen klid,“ zvedne dlaně, „neublížím vám.“

„Ale honili jste mě,“ postěžuju si.

„Co čekáte, když jste nám taky chtěla ukrást koně?“ odpovídá ten s mečem.

„Greyi,“ vrhne na něho káravý pohled blondák a podá mi ruku. „Prosím. Nemáte se čeho bát.“

To si dělá randu.

Předtím jsem si ho příliš neprohlížela, ale teď mám ideální příležitost. Má neobvykle krásný profil s vysokými lícními kostmi a ostře řeza-

nou bradou. K tomu sytě hnědé oči. Sice nemá pihy, ale byl dost dlouho na slunci na to, aby o něm nikdo nemohl říct, že je bledý. Pod modrým kabátem s vysokým límcem a zlatými a koženými detaily prosvítá bílá košile, na hrudi se mu lesknou zlaté spony a u pasu se houpe dýka.

Dívá se na mě tak, jako by na napůl omráčené holky koukal odjakživa.

Raději ještě výhružně zamávám dýkou. „Řekni mi, kde to jsem.“

„Jsi v hradě Železná růže, v srdci Uhlíkova.“

Ať si lámou hlavu, jak chci, nemůžu přijít na žádnou památku v rozumné vzdálenosti od Washingtonu, která se tak jmenuje. A tenhle hrad je *obrovský*, takže bych o něm už určitě slyšela. Kromě toho tu je ještě jedna záhada: Jakeovy tikající stopky. Kam mě mohl ten chlapík s mečem tak rychle unést? Olíznu jsi rty. „Jak se jmenuje nejbližší město?“

„Stříbroluna,“ zaváhal, než přišel blíž. „Jste celá popletená. Prosím, nechte mě vám pomoci.“

„Ne,“ máchnu znovu dýkou a on se zarazí. „Musím odsud vypadnout. Jdu domů.“

„Odsud ale cestu domů nenajdete.“

Zamračím se na jeho společníka. „Ale on ji našel. Když mě sem dokázal donést, určitě existuje i nějaká cesta zpět.“

Tmavovlasý na mě shlíží s neproniknutelným výrazem ve tváři. Nemá ani špetku osobního kouzla toho blondátého. „Není,“ oduší nakonec suše.

„Musí být,“ zamračím se, ale jeho tvář se ani nepohne.

„Prostě. Není.“

„Dost,“ natáhne blondák znovu smířlivě ruku. „O tomhle se nebudeme bavit tady venku. Pojdte. Ukážu vám váš pokoj. Máte hlad?“

Netuším, jestli přskočilo jim nebo mně, a tak jen pevněji sevru dýku. „Já s váma nikam nepůjdu.“

„Plně chápu vaši zdrženlivost, ale nemohu vám dovolit, abyste opustila pozemky hradu. Je to nebezpečné. Nemám vojáky, kteří by Královskou cestu hlídali.“

„Královskou cestu,“ mumlám jako omráčená. Všechno, co říká, zní tak *logicky*. Skoro jako by se mě ani nesnažil nalákat zpět dovnitř, ale jako by ho překvapovalo, že vůbec pomýšlím na něco jiného.

Vůbec tomu nerozumím.

„Prosím,“ hlesne tiše. „Sama přece víte, že bychom vás mohli unést násilím.“

Srdce se mi divoce rozbuší. Ano, to vím, jen si nejsem jistá, co je lepší: jít sama jako ovce nebo se prát? „Nevyhrožujte mi.“

„Já a vyhrožovat vám?“ povytáhl obočí. „Myslíte, že zamýšlím vám *vyhrožovat* nabídkou bezpečí, pohodlí a jídla?“

Zní tak uraženě. Známu muže, kteří si vezmou, co chtějí, a tenhle se tak nechoval.

Nevím, kde jsem, ale už mě bolí celé tělo, takže ani nevím, jestli bez cizí pomoci vstanu. Daleko bych neutekla, takže ten blondák má asi pravdu. Mohli by mě prostě sebrat a do hradu dotáhnout. Takže bude nejlépe, když budu šetřit síly.

Vevnitř si trochu odpočinu, najím se... a pak vymyslím, jak se odsud dostat.

Zadržím dech a schovám dýku zpět do pouzdra. Čekám, že mi ji ti dva hned budou chtít sebrat, ale kupodivu mi ji nechají.

I když jsem odhodlaná utéct při nejbližší možné příležitosti, mám pocit, že jsem to vzdala. Co by na to asi řekl Jake?

Jake. Ani nevím, jestli je v pořádku, a už vůbec netuším, co dělat. Tohle přežiju. Musím.

A tak nakonec zatnu zuby, citečky schovám někam na později a podám mu ruku.

KAPITOLA PÁTÁ

RHEN

Když vrátíme koně do stájí a vracíme se k hradu, všimnu si, jak ta dívka kulhá. Musí být opravdu zraněná. Drží si od nás odstup, ruce má složené křížem na břiše a její dlaň spočívá na rukojeti dýky.

Ohromilo mě, že si našla zbraň, a ještě více skutečnost, že zamířila do stájí. Většina děvčat, která mi z jejího světa Grey vodí, by se uzdy ani čepele ani nedotkla. Místo toho spíš tíhla k parádě, jakou přetékal hradní šatny. Ostatní dívky by na začátku sezony posedávaly u krbu a prohlížely si mě přes okraj křišťálových číší, zatímco já bych jim naléval víno a povídal příběhy s dostatečnou porcí ďábelské lechtivosti na to, aby se červenaly.

Kdybych vložil křišťálový pohár do ruky téhle, asi by ho rozbila a pořezala mě střepy.

„Cítím, že se na mě díváš,“ řekla a slunce se jí zatřpytilo v kudrnách černých jako noc. „Nech toho.“

Na jazyk se mi derou komplimenty, ale ona není typ, který podléhá hezkým lžím. „Jen bych rád věděl, jestli mi prozradíte své jméno.“

Malinko zaváhá, jako by zvažovala všechny důsledky té otázky, a nakonec odpoví: „Harper.“

Aha. Jistě. Ani Annabeth, ani Isabella, ale jméno tak ostré a hraté jako ona sama.

„Harper,“ kývnu na ni, „rád vás poznávám, mylady.“

Podívá se na mě, jako bych si z ní dělal legraci. „A kdo jsi ty?“

„Jmenuji se Rhen.“ Grey se na mě tázavě podívá, ale nevšímám si ho. Kdysi jsem kolem sebe házel šlechtickými tituly v naději, že dámy ohromím příslibem bohatství a moci, ale jak čas běžel a moje království chudlo a chátralo, už si na tom, kdo jsem, tolik nezakládám.

„Bydlíš na hradě,“ řekne Harper, „takže asi nebudeš jen tak nějaký Rhen.“

„Skutečně by vás ohromil seznam šlechtických titulů?“ zeptal jsem se a zkušeně dodal svému hlasu trochu dobře nacvičeného zaujetí, které mě ale stálo podstatně více přemáhání než kdysi. „Kromě toho asi taky nebudete jen Harper.“

Moji otázku nepokrytě ignoruje a očima najde Greye. „A on?“

„Grey z Trnitého údolí,“ odpovím. „Velitel Královské gardy.“

„Mylady,“ kývne Grey.

„Velitel. Takže by tu měli být i lidé, kterým velí, ne?“

Přimhouří vypočítavě oči. Netuším, kde ji Grey sebral, ale její nedůvěra je daleko hlubší, než na jakou jsem u jeho ostatních úlovků zvyklý. „Kde jsou?“

Hodně jich uteklo, a ještě víc umřelo, ale to jí neřeknu. „Pryč. Jsme tu úplně sami.“

„Takže tu nikdo jiný není?“

„Proč ta skepse? Ujišťuji vás, že na mém pozemku už nikoho jiného nenajdete.“

Čekám další vodopád otázek, ale Harper se jen ještě o kousek vzdálí. Je tak odhodlaná se nepřiblížit, že se drží u samého okraje pěšiny.

„Netrapte se tak jen kvůli tomu, abych vás měl z dosahu,“ řeknu jí, „mě se bát nemusíte.“

Aspoň *zatím*.

„Skutečně?“ zabodne do mě ostrý pohled. „Tak proč mi nepovíš, cos měl za lubem s tou holkou, kterou velitel Grey *měl* unést?“

„Ani jí bych neublížil.“ Aspoň ne hned a rozhodně ne úmyslně. Grey už ví, jak je ochránit, když se moje přeměna nevyhnutelně přiblíží a schyluje se k násilí.

„Ale byla v bezvědomí. Sama by s ním nešla,“ oboří se na mě. „A jen pro tvoji informaci – já taky ne.“

Odvrátím hlavu. Ta ledová ruka, která mi sevřela srdce, snad kdysi patřila povýšenosti, ale dnes už dávno náležela hanbě.

Ještě jsem nezapomněl na časy, kdy se moji lidé obávali dne, kdy nad nimi převezmu vládu, protože jsem byl rozmazlený a sobecký a otci jsem nesahal ani po kotníky.

Teď jsem pořád rozmazlený a sobecký, jen jinak. A na panovníka se pořád nehodím.

U schodů do hradu nabídnu Harper ruku, ta ji ale odmítne a raději sama kulhá nahoru. Grey ji předejde a sáhne po zdobené zlaté klice. Když otevře dveře, rozlije se ze sálu veselá hudba.

Harper zůstane stát jako přikovaná.

„Je to jen hudba,“ konejším ji. „Ale připouštím, že jsem se jí kdysi divil stejně jako vy.“

Teď ji z celého srdce nenávidím.

Děvčatům se hradní koncert většinou líbí, ale Harper se tváří, jako by se chtěla otočit na patě a rychle odsud zmizet.

Asi si přece jen dodala odvahy, protože teď už vchází do sálu a dívá se na nástroje. Prsty překryje vibrující struny houslí. „To musí být nějaký trik.“

„Můžete je hodit do krbu nebo roztřískat na třísky, ale hudba stejně nepřestane hrát. Věřte mi. Zkoušel jsem to.“

Povytáhne obočí. „Ty jsi všechny ty nástroje hodil... *do krbu?*“

„Ano.“ Vlastně jsem na popel spálil celý hrad, a to nejen jednou. Hudba se ale ze sutí a popela linula dál.

Poprvé mě to vlastně docela fascinovalo.

Než se stihne zeptat na cokoli jiného, ukážu na schodiště. „Teď vám ukážu pokoj, mylady.“

Grey vyčkává někde za našimi zády, zatímco Harper mě následuje hlavním schodištěm do západní haly. Svá děvčata vždycky ubytovávám v Arabellině pokoji, protože království mé starší sestry bylo vždycky vkusně a útulně zařízené: květiny, motýli a krajka. Kdyby jí to učitelé dovolili, prospala by Arabella celý den, takže na jejím nočním stolku vždy stojí připraveno něco k snědku: vdolky s medem, marmeláda a plátky sýra, konvička čaje a džbán vody. Vedle talířků s vdolky ještě stojí hrníček polorozpuštěného másla.

Odemknu dveře, opřu se do nich a kývnu někam do útrob místnosti. „Za těmi dveřmi najdete koupelnu s horkou vodou. Za těmi vedle pak šatnu.“ Mimoděk se zadívám na její otrhaný, upocený oděv. „Můžete si tam vybrat nějaké šaty... není-li vám to proti mysli.“

„A vy mě... necháte o samotě?“

Zdá se, že o tom má své pochyby, ale stejně kývnu. „Pokud je to vaše přání.“

Harper se pomalu protáhne dveřmi a zvědavě se rozhlédne. Prstem přejede po délce nočního stolku, na chvíli se zastaví u jídla, ale nevezme si ani ždíbíček.

Zamračím se a pohledem sklouznu k jejím nohám obutým v příliš velkých holínkách stájového pacholka. Zdá se, že má zkroucený levý kotník. Tak proto kulhá! „Určitě vám nemohu být nijak nápomocen?“ zeptám se.

„Cože?“ otočí se překvapeně.

„Jste očividně zraněná.“

„Nejsem...“ zaváhá. „To je v pohodě.“

Nevím, jestli z ní mluví hrdost, strach nebo obojí. Než to stihnu rozhodnout, ozve se: „Říkal jsi, že tu můžu zůstat sama.“

„Jak si přejete, mylady,“ kývnu.

„Počkej.“

Zastavím se s rukou na klice. „Ano?“

Kousne se do rtu a rozhlédne se po štědrých darech Arabelliných komnat. „Tohle místo... A ta hudba. Je to něco jako...?“ Odmlčí se a s rozpačitým výrazem dodá: „Ale to je jedno.“

„Myslíte kouzlo?“ navrhnou a povytáhnou obočí.

Nabere vzduch do plic a je v tom něco jako střípek naděje. Potom se ale znovu zakaboní. „Nedělej si ze mě srandu! A vůbec – zapomeň na to. Prostě mě jen nech být.“

„Jak si přejete. Kolem oběda se vrátím,“ zavřu za sebou dveře, ale neodcházím. Toto období se nám pěkně zvrstlo. Tohle děvče mi nikdy nebude důvěřovat.

A já znovu zklamu.

Položím dlaň na dveře. Ani ona se za nimi ještě nepohnula. „Nedělal jsem si z vás legraci, mylady,“ řeknu, ale z druhé strany se mi dostane jen neproniknutelného mlčení. „Železná růže není začarovaná.“

Ted' přece jen promluví. „Fajn. Tak co teda je?“

„Prokletá.“

S těmi slovy zamknu a vezmu si klíč.

Jako obvykle si svoji frustraci vylévám na Greyovi. Nebo je to naopak a on si tu svoji vylévá na mně? Já se mečem oháním vcelku šikovně, ale Grey je lepší.

Cvičištěm se rozléhá řinčení zbraní. Všimnu si nekryté mezery uprostřed, ale Grey uskočí a můj výpad odrazí. Jeho výpady jsou rychlé a skoro smrtelné, což je dobře, protože potřebuju něco, co si vyžádá moji plnou pozornost. Greyův meč přistane na mém tak tvrdě, že mi zbraň málem vyrazí z ruky. Malinko ucouvnu. Takhle se tu lopotíme už hodinu a vlasy mám úplně spleené potem. Odpočinul jsem si dost, abych šel do protiútoků. Nohy se mi boří do písku arény, a tak ještě jednou divoce mávnu mečem v naději, že se Grey stáhne.

Nejdřív to docela funguje a Grey ustoupí, ale dobře vím, že mi z toho žádné výhody neplynou. Můj velitel se nevzdává, jen čeká na chvilku mé nepozornosti.

Jeho trpělivost nezná mezí, za což ho skutečně obdivuji.

Pamatuju si na den, kdy nám ho přidělili ke strážím. Ani nevím, proč mi to tak utkvělo. Tehdy jsem se na nikoho ze svých mužů samou nadutostí málem ani nepodíval.

Grey byl jen jeden z dalších poddaných, kteří mi přísahali věrnost až za hrob. Pokud by se něco stalo jednomu z nich, nahradil by ho jiný.

Ale Grey nám chtěl dokázat, že za to stojí. To si na něm asi pamatuju úplně nejvíc – jeho zaujaté nadšení pro věc.

To jsem rychle podupal stejně, jako jsem zničil všechno ostatní.

Grey teď finguje útok. Chvilku si myslím, že se nekryje, a bodnu, ale Grey se skloní a zaryje mi zbraň do břicha až po jílec.

Sesunu se k zemi a meč mi vypadne z ruky do prachu.

„Dobrá podívaná, Výsosti,“ ozve se odněkud ženský hlas provázený tichým tleskáním. V jednu šílenou, divokou chvíli mě napadne, že se sem nějak musela dostat Harper, ale ta to není. Je to jen Lilith, poslední a *jediná* čarodějka Uhlíkova. Otec dobře věděl, proč kdysi všechny kouzelníky vyhnal z království.

Jen já jsem byl tak hloupý, že jsem nešel v jeho šlépějích.

Popadnu meč a vstanu přesně ve chvíli, kdy Lilith vpluje do arény. Dokonce i prach se bojí přilepit na její sukni. Já sám schovávám se sebezapřením meč, který bych jí daleko raději vrazil rovnou do hrudi, ale to už jsem zkoušel a nikdy to neskončilo dobře.

Když se přiblíží, vyseknu jí hlubokou poklonu a vezmu do dlaně její ruku, abych ji políbil. Hlas naplním falešným kouzlem. „Dobrý den i vám, Lilith. Ranní světlo vám jako vždy nesmírně svědčí.“

Tohle je aspoň pravda. Hebká pleť, růžová líčka a rty červené jako plátky růže, které vždycky něco tají. K tomu vlasy barvy havraního křídla padající v dokonalých lócnách přes útlé rameno. Smaragdové šaty jí obepínají křivky a podtrhují vosí pas a oblíny jejího poprsí. Barva látky jí dokonale ladí k očím. V ranním světle, které dovnitř proudí vysokými okny, vypadá dokonale. Jednou mi zamotala hlavu ze všech nevhodných důvodů.

„Takové vychování,“ protáhne s lehkým úsměškem v hlase. „Člověk by si řekl, že tě vychovali na královském dvoře.“

Už dávno vím, že se nesmím nechat vyprovokovat, ale je to čím dál tím těžší. „Ano, jeden by mýsl,“ souhlasím. „Možná, že některé věci se člověk učí pomaleji než jiné.“

Lilith se letmo podívá na Greye, který postává tiše za mnou. „Vážně si velitel Grey myslí, že ta chudinka, kterou sebral tentokrát, zlomí kletbu?“

„Pokud tomu správně rozumím, nebyla jeho první volbou.“

„A přece se připravuješ o další šanci a necháváš ji chřádnout úplně o samotě?“

„Moji společnost odmítla. Přece se nebudu nutit dívce, která o moji společnost ani v nejmenším nestojí?“

„Jak rytířské,“ podotkne takovým tónem, že je mi hned jasné, že si ve skutečnosti myslí pravý opak.

„Tuhle hru už s vámi hraju přes sto období. Když mi jedna *uchřádně*, objeví se hned druhá.“

Lilith se zamračí. „Ty ale nehraješ, ty to vzdáváš! Skutečně už tě znudily naše *tanečky*?“

Ano. Rozhodně. Jsem z nich unaven k smrti.

„Nikdy,“ řeknu. „Každý rok si je užívám více než ty předchozí, mylady.“

Ale Lilith se tak snadno opít rohlíkem nedá. „Pět let už tvoje království chátrá a lidé žijí ve strachu z příšerné bestie, která jim s děsivou pravidelností krade život. Tak lehkomyšlně nakládáš s příležitostí je všechny zachránit, princí?“

Pět let. Déle i méně, než jsem myslel – i když, záludnosti jejího kouzla stejně neodhadnu. Víím, že za branami Železné růže plyne čas a moji lidé trpí. Jen jsem si ještě plně neuvědomil, jak moc.

Z hlasu mi proti mé vůli zazní hněv. „Nikdy na sebe nevezmu celou vinu za to, že moji poddaní žijí v chudobě a strachu.“

„Ale měl bys, můj princí. Nikdy nevíš, kolik příležitostí je zachránit ti osud ještě nadělit.“ Otočí se na Greye: „A ty, veliteli? Nudí tě už tvůj dar přejít na začátku každého období na druhou stranu?“

Zarazím se. Její slova v sobě vždycky nesou špetku pohružky. Kdy si jsem byl dost hloupý na to, abych to neviděl, ale teď už umím číst mezi řádky.

„Nikdy mě neznudí příležitost zachránit svého prince, mylady,“ odpoví suše Grey. Je dobře cvičený, aby nikdy neodpovídal na věci, na které se ho nikdo neptá a nevyvolával spory.

To se asi naučil v mých službách.

„Velitel Grey je vám za vaši štědrost neskonale zavázán,“ snažím se Lilith zalichotit. Pokud by mu sundala kouzelný náramek, Grey by přišel o schopnost přecházet mezi světy, což by šanci na zlomení kletby ještě zmenšilo. „Často se zmiňoval o vaší velkodušnosti a milosti.“

„Takový roztomilý *lhář*, Rhene,“ poplácá mě po tváři.

Bolestně se zašklebím a ona se usměje. Žije jen pro napětí mezi strachem a činem. Já ale zadržím dech a čekám, až se mi rozskočí kůže a vytryskne krev.

Sklozune po mně pohledem, potom se zamračí a otočí na Greye. „Co se ti stalo s krkem?“ zvedne ruku, ale zarazí se těsně předtím, než se ho dotkne.

Grey stojí jako přibitý. „Jen taková malá nehoda. Pouhé nedorozumění.“

„Nedorozumění?“ pohladí ho po škrábanci nejvýše na krku. Rána okamžitě zrudne a veliteli skápne na umytou kůži čerstvá krev. „To ta holka?“

Grey se ani nepohne, jen hlesne: „Ano, paní.“

I já stojím jako přimražený. Chtěl bych ji zastavit, ale vím, že by to bylo ještě horší.

Přitochí se blíž. „Pokud se jí podařilo prolít krev slavného velitele Královské gardy, asi se mi líbí o něco víc,“ pohladí Greye ještě jednou a způsobí další ránu.

Grey se stále nehýbe, ale už ani nedýchá a má kamenný pohled.

Zatnu zuby. Kdysi jsem si myslel, že moje pravidelné ničení je tou nejhorší částí mého prokletí, ale teď už vím, že jsem se pletl. Nejhorší

je to opakované ponižování a tresty. Bezmocnost, jakou zažívám, když vím, že si nemůžu vzít, co mi patří. Musím nečinně sledovat, jak mě ta čarodějnice zbavuje posledních zbytků důstojnosti.

Lilith pohladí velitele potřetí po tváři a se zájmem ho sleduje.

Grey se zašklebí a sykne bolestí. Cítím pach pálícího se masa.

Lilith se samolibě usměje.

Teď už to nevydržím a popadnu ji za zápěstí: „Okamžitě toho nechte.“

Potěšeně povytáhne obočí. „Princi Rhene! To je ovšem bojovný duch! Člověk by si řekl, že vám na poddaných *záleží*.“

„Nechala jste mi jen jednoho jediného muže a já nedovolím, aby se mu cokoli stalo. Pokud si chcete hrát, prosím – tady jsem.“

„Výborně,“ pohladí mě po břiše.

Necítím její nehty a vlastně ani nic jiného. Teprve po chvíli přijde bolest, jako by mě propálila pochodní. Zatmí se mi před očima a já klesnu na prašnou zem. Jako z dálky vnímám, že se mě Grey snaží zachytit. Chytím se za břicho, ale tohle zranění je kouzelné a nedá se ošetřit jako obyčejné rány. V žilách mi hoří stravující oheň a krokve se mi nad hlavou zběsile točí.

Přeju si, aby mě spolkla tma a já už nic necítil. Chci už jen *umřít*.

Klečím a jen Greyovo sevření mi brání padnout obličejem k zemi. Krví se mi zatím řítí horká láva.

Vytaste meč, veliteli, řekl bych nejradši, skončete to.

Jenže to by nezabralo. Probudil bych se znovu v tom prokletém pokoji a čekal, až se Grey vrátí s novým děvčetem.

Odněkud shora se ozve Lilithin hlas: „Jsi opravdu tak unavený, můj drahý princí? Chceš, abych ukončila tvé trápení?“

„Ano, paní,“ zašeptám sotva slyšitelně. Moje slova jsou žádostí. Modlitbou. I kdyby konec mého utrpení byl konec *můj*, znamenalo

by to, že přinejmenším poddaní budou volní a nebudou už trpět. I Grey by získal svobodu.

„Jsem *skutečně* velkodušná, princí Rhene, a slituji se nad tebou. Toto období je tvoje poslední a tvé dny budou i časem Uhlíkova. Až vyprší, Železná růže se vrátí do svého původního stavu.“

V srdci se mi rozlije úleva – pramínek klidu v moři bolesti. Konečně moje poslední sezona. Přetrpím poslední tři měsíce a budu volný. Nejraději bych se Greyovi vytrhl, abych jí vděčností políbil nártu.

„Co se asi stane,“ zeptá se nakonec Lilith, „když to s tou holkou pokazíš a budeš odsouzen k věčnému životu v kůži monstra?“

Z té otázky se mi div nezastaví srdce.

„Já tě nenechala samotného jen s jedním mužem,“ pokračuje hlasem ostrým jako tisíc čepelí, „já to nebyla, kdo uvrhl Uhlíkov do chudoby a děsu. A já to nebudu, kdo nakonec všechny jeho obyvatele zahubí.“

Z hrdla se mi vydere bolestné zavytí. Zatímco ještě před chvílí jsem chtěl ronit slzy bolesti, teď bych nejradši plakal pro něco úplně jiného. Štiplavá bolest mi stoupla do hlavy a zamlžila zrak.

„To ty za to můžeš,“ zazní arénou Lilithin hrozivý hlas. „Ty, Rhene. Ty sám je všechny pobiješ.“

KAPITOLA ŠESTÁ

H A R P E R

P lánuju útěk, ale zatím se mi nedaří. Můj pokoj je tak krásný a luxusní jako zbytek hradu, ale jinak je to v podstatě ocelová cela. Není tady nic, čím bych se mohla pokusit otevřít zámek. A i kdyby tu něco takového leželo, stejně bych netušila, jak na to. I tak bych ale řekla, že „najít špičaté kovové předměty“ by byl první krok a já nesplním ani ten. Na stolku ani vlásenka, ale kdybych se chtěla pořádně vyfintit, našla bych tu spousty líčidel, stuh a vonných masť.

To snad později.

Můj pohled přiláká postel s nebesy s těžkými duchnami a saténovým povlečením. Všechno je tu laděné do růžovobílé a všude samá květinka. Obzvláště hezký je drahokamy posítý motiv lístků na lemu přehození.

Prolezla jsem po čtyřech celý pokoj a nakoukla za každou lištu, ale nikde ani zásuvka. Okny sem proniká denní světlo a na stěnách jsou připevněné olejové lampy. V koupelně našťestí teče voda, ale spouští se kladkou. Vana je napuštěná teplou vodou – ještě se z ní kouří, jako

by právě někdo zavřel kohoutky. Buď z ní tedy stoupá pára už hodinu, nebo je to také součástí kletby. Anebo je tu prostě někde schovaný ohřívač.

Kdyby se sem dostala jakákoli jiná holka, asi by se nadšeně vrhla na šatnu tak velikou jako celý jeden pokoj. V ní se od stěny ke stěně táhnou řady nejrůznějších šatů. Hedvábí, taft a krajka soupeří o místo se stovkami jiných látek ve všech barvách duhy. Úplně vzadu pod malým oknem stojí komoda s pěti zásuvkami. Doufala jsem, že tam najdu vlásenky nebo třeba rovnou klíče, ale nikde nic. Místo toho tam leží hromada šperků.

Diamanty, safíry a smaragdy se lákavě třpytí na saténových polštářcích, jaké jsem zatím viděla jen v luxusních zlatnictvích. Náušnice, náramky, náhrdelníky, prsteny všech druhů, velikostí a provedení od velkých a křiklavých po jednoduché a jemné. Všechny budou pravé a ... pekelně drahé.

Hned si vzpomenu, jak máma musela zastavit i zasnubní prsten, aby tátu vytáhla z potíží, a popadne mě zlost.

Rhen sice za máminu nemoc ani za tátovy průšvihy s „obchodními partnery“ nemůže, ale i tak mám pocit, že mi dal někdo právě facku.

Musím rychle zahnat vztek, než mi ukrade poslední zbytek rozumného uvažování.

Tak dělej, Harper. Hledej dál.

Ve druhé zásuvce najdu tři kroužky ozdobené dalšími drahokamy. Korunky. No jistě.

S povzdychem otevřu třetí zásuvku. Šaty. Tentokrát ale o dost praktičtější než ta záplava látek v šatně. Jezdecké kalhoty lemované jelenicí, tlusté svetry a lehké spodní košilky.

Podívám se na svoje obnošené džíny a otrhanou mikinu. Pokud se odsud chci dostat na koni, budu potřebovat lepší oblečení.

Ze zásuvky vytáhnu jezdecké kalhoty, košilku a lehký, světle zelený svetr na šněrování. Po bocích a u lemu rukávů visí kožené tkaničky, které rychle utáhnu, takže mi svetr dokonale obepne tělo.

Ve čtvrté zásuvce najdu hrubé vlněné ponožky, které si s chutí natáhnu. Potom si zavážu půjčené holínky a znovu připnu pás s dýkou.

Dýka. Další věc, která mi tu nehraje. Pokud by mi ti dva chtěli ublížit, proč by mi tu nechávali dýku?

A pokud mi ublížit *nechtějí*, proč mě tu zavírají?

Vůbec to nechápu. Tak nebo tak: musím odsud pryč.

Až na to, že jediná cesta na svobodu vede oknem ven. Za sklem se rozkládá nádherný výhled na stáje a sluncem zalitý les. A taky všerhající pohled dolů na tvrdou zem zhruba dvě poschodí pode mnou. Pokud nechce svázat k sobě šaty a udělat z nich lano, po kterém se pak pokusím spustit svoje nešikovné tělo někam dolů, tak se odtud nedostanu.

Celé dopoledne jsem se na jídlo ani nepodívala, ale vůně teplých vdolků a medu už prosytila pokoj a já jsem od včerejška nejedla. Jediné, co mi bránilo se na přichystanou hostinu vrhnout, byl strach, že by v ní mohly být nějaké drogy. Položím se i v holínkách na postel a přemýšlím.

Jenže myslím jen a jen na jídlo.

Nakonec hlad zvítězí a já si opatrně kousnu.

Vdolek se mi rozpustí v ústech a na jazyku se příjemně rozlije med. I sýr se jen rozplývá. Tohle je to nejlepší jídlo, co jsem kdy ochutnala.

Protože se mi zatím nic zvláštního neděje, s chutí spořádám zbytek.

Můj dřívější strach povolil a na jeho místo se dostavilo ledové odhodlání. Pokud se mi podaří dostat se z pokoje, uteču i těm chlapům.

Z kapsy vylovím Jakeův telefon. Signál jsem kontrolovala asi tisíckrát, ale zdá se, že tu nic nefunguje. Podle času na displeji už bude skoro dvanáct. Rhen sliboval, že se v poledne vrátí.

Svaly mám ztuhlé, a tak nebudu rychlá, ale třeba se mi podaří ho překvapit. Přisunu si židli ke dveřím a těžce se posadím.

V samotě mě přepadají různé starosti. Pokud Jake bez úhony přežil dnešní práci, už asi ví, že jsem zmizela.

Pokud se ale nedostal pryč...

„Ach, Jakeu,“ zašeptám displeji hluchého telefonu. „Kdybych tě tak mohla vidět.“

Telefon dál jen mlčí.

Zbývá mi jen jedna možnost. Kliknu na fotky. Brácha není ten typ, který si v jednom kuse dělá selfička, a myslím, že nemá ani účet na Facebooku, ale když ho o to poprosí máma, fotí se s ní.

Chci, aby sis na mě pamatoval, říká vždycky máma. A to se nedá odmítnout.

Přesně jak jsem předpokládala – poslední fotka Jakea je obrázek s mámou. Ta už skoro nevstává z postele, a tak brácha leží vedle ní a z legrace ji líbá na tvář. Tmavé, kudrnaté vlasy už si nestříhal ani nepamatuju, a tak mu padají do očí a máma mu spočívá skoro průsvitnou rukou na bradě. Dívá se do objektivu a její hřívá teď leží zplihlá na polštáři.

Kéž bych věděla, jestli jsou v pořádku! Polknu, abych zahнала knedlík v krku, a podívám se na další fotku. Opět s mámou. A další. Pak fotka mě a mámy, jak si ležíme v náručí. Koukáme při tom na televizi, takže nám tvář ozařuje narůžovělé světlo obrazovky. Ani si nepamatuju, kdy nás Jake takhle vyfotil.

Klik. Já a Jake děláme obličej do objektivu. Zrovna se ho snažím trochu rozveselit po příchodu z práce.

Klik. Jake mi ukazuje zvednutý prostředník. Super, brácho.

Klik. Jake se tulí k nějakému jinému klukovi a jeho zavřeně oči a pootevřené rty dávají tušit, že se jedná o trochu víc než jen o přátelskou puslu.

Moje prsty se zaraženě zastaví nad displejem. Ten druhý kluk je Afroameričan s čokoládovou kůží a na krátko ostrříhanými vlasy a trochu lenivě, skoro blaženě, se usmívá do foťáku. Má laskavé oči a podle úhlu fotografie hned poznám, že to selfíčko fotil on.

Já jsem ho ještě nikdy neviděla.

Pomalu přejdu k další fotce.

Zase ti dva spolu. Ve stejném oblečení. Jake má naopak nasazenou kšiltovku a objímá toho druhého kolem ramen.

Vypadá šťastně. Sama už si ani nevzpomínám, kdy jsem Jakea viděla šťastného.

Poklepu na fotku, abych zjistila, kdy byla pořízená.

Minulý týden. Jake se mi o nikom nezmínil, takže to musela být jen nějaká záležitost na jednu noc. Nemůžu se na bráchu zlobit, že si hledá trochu povyražení. Asi si potřebuje ulevit od stresu.

Stejně mi ale přijde divné, že se ani slovíčkem nezmínil.

Klik. Další fotka těch dvou, tentokrát v jiný den. Brácha se směje a zakrývá si oči. I ten druhý se vesele zubí.

Takových obrázků má plný telefon. Měsíce a měsíce.

Srdce mi tlučte jako zvon. Jake se přece nikdy o žádném vztahu ani nezmínil. Ani jednou jedinkrát.

Sama nevím, co to znamená a jestli to má vůbec nějaký význam. Jsem uvězněná v luxusní cele a Jake teď možná někde leží zraněný, nebo dokonce...

Zatajím dech. Takhle přece nemůžu uvažovat. Musím se něčím zabavit.

S roztřeseným dechem si otevřu bráchovy textovky. Nikdy jsem mu v nich neslídila, ale teď nemám nic jiného na práci, a tak mě přemůže zvědavost.

Na displeji se otevřou čtyři okna chatů.

První je s Lawrencem, Jakeovým šéfem. Zamračím se.

Pak s mámou.

Se mnou.

A s Noahem.

S *Noahem*. Neměla bych do té konverzace vůbec lézt.

Stejně na ni kliknu.

Naposled si psali hodinu předtím, než Jake odešel do práce.

NOAH: V sedm mi končí směna. OK?

JAKE: Jo, to už budu hotovej.

NOAH: Prosím, řekni mi, co děláš.

JAKE: Neboj, brzy ti to povím.

NOAH: Jen na sebe dávej pozor, slibuješ?

JAKE: Slibuju.

NOAH: Miluju tě.

JAKE: Já tebe taky.

Miluju tě. Takže můj brácha někoho miluje? Je zamilovanej?

Kéž bych to byla věděla! A vůbec – kéž by mi toho říkal víc a já věděla, co tohle všechno znamená. Vždycky jsme si přece všechno říkali, nebo aspoň já jsem se se vším svěřovala jemu. Od té doby, co se táta zapletl s Lawrencem a máma většinu dne prospí, nemám ani žádné kamarády. Už hrozně dlouho si s Jakem musíme vystačit sami.

V zámku zarachotí klíče.

Zatajím dech. Můj věznitel se vrací.

Zámeček povolí a dveře se se skřípotem otevřou.

Vytasím dýku a vyrazím vpřed. Nemám lepší plán než bodnout a utíkat, ale ani to se mi nepodaří. Něčí ruka mi zatlačí do ramene, noha zachytí kotník, a než se vzpamatuju, prásknu sebou o tvrdou dřevěnou podlahu. Dýka cinkne o zem a odletí mi z dosahu stejně jako Jakeův telefon.

Když zvednu oči, nevidím Rhena, ale Greye.

Přetočím se na bok, znovu popadnu dýku a mávám jí před sebou. Grey se teď ale se mnou prát nechce. Místo toho stojí ve dveřích. Zatímco mně se rozčilením pění krev, Grey se ani nezadýchal.

„Ještě jednou to zkuste,“ zavrčel, „a ujišťuju vás, že spláćete nad výdělkem.“

Sevřu dýku pevněji. „Ale s tou tyčí mi to docela šlo, ne?“

„Ach ano, s tyčí,“ obsáhl rozmáchnutým gestem celou moji luxusní celu. „A jste spokojená s tím, co vám to přineslo?“

„Co chcete? Kde je Rhen?“

„Je indisponován,“ odpověděl velitel a očima přelétl Jakeův telefon válející se na podlaze.

Div se mi zastaví srdce. Tohle je moje jediné spojení s mámou a Jakem.

Skočím po něm, ale Grey je blíž, a navíc je rychlejší. Než k němu dorazím, už se mračí na displej. Vyškrábu se na nohy a namířím na něho dýku. „Okamžitě mi to vrať.“

Můj hlas zní ještě rozezleněji, než jsem čekala. Podívá se mi přímo do očí. Teprve teď si všimnu, že škrábance, kterými jsem ho dnes ráno obdařila, příšerně zrudly. Fajn. Doufám, že jsem mu tam zanesla infekci.

Zadívá se na čepel mezi námi a malinko povytáhne obočí. „Vy byste se se mnou pro tu věčičku bila?“

Greyův hlas je ledový jako kra a podbarvený ocelovou neústupností. Rhen je rytířskost a zamyšlení samo, což se o jeho společníkovi rozhodně tvrdit nedá. Tenhle chlápek je ztělesněné násilí.

Já svoji dýku ale hned tak nepustím! „Přesně. Klidně se o ten telefon s tebou poperu.“

Jeho ruka vyletí bez varování vzhůru a popadne moje zápěstí. Bleskově uskočím, ale jeho sevření je příliš pevné. „Už vím, že není radno vás podceňovat.“

Cukám se jako ryba na vlasci, ale ten chlap je hotová skála. V uších mi šumí vlastní dech. Jsem tak *pitomá*. Otočím se a zvednu koleno, abych mu ho mohla vrazit rovnou do rozkroku.

Velitel mi zastoupí cestu a zvedne mi ruku do výšky, takže už nemůžu dělat vůbec nic. Když už si říkám, že mi teď určitě dá pěstí do nosu nebo mi uřeže hlavu, odtuší: „Tady máte. Nemusíte se kvůli té věci tak namáhat. Vemte si ji.“

Jeho hlas je klidný a vyrovnaný, jako by vůbec zrovna nedržel v šachu cukající se puberťačku. Zato můj puls raketově stoupá, a tak mi chvílku trvá, než zaznamenám, že mi podává telefon.

Volnou rukou ho nedočkavě popadnu a schovám do kapsy. Nejradši bych vzlykala úlevou. Nebo bolestí, protože Grey mi ještě pořád drží ruku nad hlavou.

Nakonec ji pomalu spustí dolů, ale jeho ruka mi nesmlouvavě svírá zápěstí. „Tyhle přístroje tu nefungují.“

„To je mi jedno. Pusť mě!“

Neposlechne. Místo toho mi páčí prsty z rukojeti dýky. „Dost,“ syкну a snažím se dýku znovu pevně sevřít. „To mi nemůžete sebrat.“

„Já vám ji neberu,“ vytrhne mi ji z ruky, otočí si zbraň v dlani a zase mi ji se skloněnou špicí podá. „Takhle.“

Nechápavě vykulím oči. „Co?“ vykóktám trochu hloupě.

„Když budete mávat dýkou jako mečem, přijdete brzy o ruku.“

„Já... cože?“

Grey se mnou mluví, jako bychom si jen tak nenuceně povídali, zatímco mě drží jako závaží. „Když se pořád tak ráda perete, říkal jsem si, že by vám neuškodila trocha techniky.“

Takže se mě nechystá zabít. Srdce se mi malinko uklidnilo. Otočí mi zápěstím tak, aby mi rukojeť směřovala k hrudi a čepel přímo na jeho srdce. „Vidíte? Takhle se můžete bránit, když vás nepřítel chytí. S trochou štěstí byste si mě mohla rovnou napíchnout na špičku dýky.“

Pohybuju ústy, ale nic z nich nevychází, protože nevím, jestli mám být ohromená nebo naštvaná. „Můžu to udělat teď hned?“

Velitel se pobaveně usměje. „Raději snad příště.“

Potom poodstoupí a pustí mě. Lapám po dechu a pohybuju se někde mezi děsem a nadšením. Jen zázrakem mi dýka nevypadne z ruky.

Grey kývne na okno, kterým dovnitř proniká jasné sluneční světlo. „Večeře se servíruje po setmění. Jeho Výsost si pro vás přijde.“

Přinutím se kývnout, polknout a promluvit: „Jo, jasně.“

Potom zmizí a zámek ve dveřích zase cvakne.

KAPITOLA SEDMÁ

RHEN

Nemůžu usnout. Břicho mám v jednom ohni a tělo mě bolí tak, jako by ho někdo trhal na kusy.

Pohladím se rukou po břiše. Žádné obvazy, žádné známé štípnutí čerstvé rány, žádná zatuhlost. Lilith kůži neporušila. Někdy je daleko horší, když je bolest způsobená kouzlem, protože z kouzla se člověk pomaleji dostává.

Oheň v krbu praská a vrhá na zeď živou hru stínů. Z Velkého sálu se sem nese hudba – poklidné tóny flétny, které prozrazují, že za hodinu se bude podávat večeře.

Jsem ve svém pokoji a podzimní vánek, který proniká otevřeným oknem, mě něžně hladí po tváři.

Jsem tu sám.

Přinutím se zvednout, ale jakmile se pohnu, rozlije se mi tělem pekelná bolest. Syknu a vzpomenu si na Lilithina slova. Tohle je moje poslední sezona. To, co mi mělo být úlevou, se stalo ještě temnější formou trápení.

Znovu se chytím za břicho, a i přes bolest se posadím. „Greyi,“ zasípám tak hrubě, jako bych spolkl uhlíky z krbu.

Můj velitel se okamžitě objeví ve dveřích. „Pane?“

Promnu si dlaní obličej. „Co se stalo?“

Přejde k nočnímu stolku a otevře lahev. Do skleničky naleje rudou jiskrnou tekutinu. „V aréně se objevila Lilith.“

„To si pamatuju,“ nakloním se k němu a bolest na chvíli skoro poleví. I škrábance na jeho krku už ztmavly a potáhly se strupem. „Zranila vás, když jsem spadl?“

„Ne,“ podává mi sklenici a já ji vděčně přijímám. První doušek mě štípne v krku a potom v žaludku, ale já tu bolest vítám, protože odpoutává moji pozornost od té druhé, kouzelné.

Grey sám nic nepije. Nikdy. Kdysi to dokonce členové Královské gardy měli zakázané, ale teď už tu dávno nezbyl nikdo, komu by to vadilo. I tak by ale Grey odmítl, kdybych mu nabídl. Už jsem to zkoušel.

„Byl jste se podívat na to děvče?“

„Ano,“ kývne.

Když jsem za tou dívkou dnes ráno zamkl dveře, čekal jsem, že do nich bude zuřivě bušit. Místo toho mě čekala jen rozezlená rezignace. „Chtěla s vámi vůbec mluvit?“

„Nejdřív mě chtěla probodnout dýkou kvůli jednomu z těch přístrojů, které u sebe všechny mají.“

Povzdychnu si. No jistě. „A dál?“

„Je zajímavá.“

Zvednu oči. To není slovo, kterým by Grey popisoval svoji kořist.

„Je výbušná a vsadím se, že by bojovala do posledního dechu, kdybych ji zahnal do kouta nebo kdyby něco hodně chtěla.“

To je ovšem *vsutku* zajímavé.

Vzhledem k tomu, že si nic nepřeje víc než dostat se domů, je to také skličující.

Bojí se mě už *ted'*. Co asi řekne, až uvidí bestii, ve kterou se proměním?

Takové myšlenky mi teď ale nepomůžou. Vypiju sklenku až do dna a Grey okamžitě přiskočí, aby mi znovu nalil, ale jen ho odmávnou rukou. Musím začít něco dělat.

Stáhne se ke zdi a pravou dlaní si svírá levé zápěstí. Něco se na něm změnilo. Chvilku mi trvá, než pochopím co, ale nakonec si všimnu, že je plně ozbrojen. Od dlouhé dýky po vrhací nože a kovové nátepníky.

Takhle ověšeného jsem ho neviděl už celá léta. Pozemek hradu opouštíme jen zřídka a tady vevnitř nám nic nehrozí. S úsměvem si naliju víno. „Bojíte se cácorcky, veliteli?“

„Ne, pane,“ odpoví klidně. Nikdy se nenechá jen tak nachytat.

Stejně jako jeho odmítání alkoholu je i toto součástí jeho nehybnoucího odevzdání a povinnosti. Závidím mu to, ale zároveň to nesnáším. Grey není přítel ani důvěrník. Snad se jím kdysi mohl stát, kdyby se kletba vyvíjela jinak. Kdybych nezklamal ve svých povinnostech a on zase ve svých.

Vypiju i druhou sklenici. Mohl bych mu poručit, aby si dal se mnou, a on by poslechl, ale copak je nějaká zábava popíjet s někým, komu musíte poroučet?

Grey byl takový od začátku – ještě dřív, než nás temná kletba uvrhla do našeho sdíleného pekla. Tehdy měl pocit, že nám musí něco dokázat. Byl by nosil v zubech rozpálené uhlíky, kdybych mu to nakázal. Má štěstí, že mě to nikdy nenapadlo, protože bych mu to byl schopen dát rozkazem.

Při té myšlence se bolestně zašklebím. Nerad vzpomínám na to, co bylo, protože to moji mysl zaplaví tolika vzpomínkami, že se div

nepodlomím pod tíhou ztráty a bolesti. Grey se ale proplétá skoro celým mým životem.

Greyi, doneste mi trochu čerstvé vody!

Ne, řekl jsem čerstvé vody! I kdybyste ji měl přinést třeba z vodopádu.

Greyi, vystydlo mi jídlo. Dojděte mi do kuchyně pro jiné.

Greyi, dnes mám zase jídlo moc horké. Jděte říct kuchaři, že pokud to neumí lépe, pošlu vás pro jeho useknuté ruce. A ať vám uvěří.

Greyi, vévoda z Aronsonu tvrdí, že jeho velitel stráví celý den v sedle bez jídla a pití, a při západu slunce ještě vyhraje šermířský zápas. Zvládl byste to taky? Dokažte to!

Grey to dokázal, ale málem u toho umřel.

Naliju si třetí pohár a usrknu. „Mám pro vás rozkazy, Greyi.“

„Ano, pane.“

„Až se začnu zase měnit, chci, abyste mě zabil, dokud můžete.“

Tohle už jsem mu několikrát přikázal. Někdy to fungovalo, jindy ne.

Tentokrát je to ale jiné.

Znám ho dost na to, abych poznal, že přemýšlí. „Jestliže paní Lith prohlásila, že tohle je vaše poslední šance, znamenalo by to skutečnou smrt, ne nový začátek.“

„Já vím.“

„Ale já jsem vázán přísahou vás chránit,“ řekne Grey. „Nemůžete mi přikázat ji porušit.“

„Ale můžu,“ štěknu, ale jak sebou trhnu, ozve se moje rozbolavělé tělo. „A taky to udělám.“

„Pak by ale váš lid zůstal bez panovníka.“

Nejradši bych sklenicí třískl o zem. „Teď už tu stejně není komu vládnout, Greyi. Tohle je naše poslední období a já rozhodně nebudu riskovat, že pozabím tu hrstku lidí, která tu ještě zůstala. To odmítám.“

Grey mlčí.

„Uděláte, co vám poroučím,“ trvám si na svém.

„Můžu vést příšeru lesem a držet ji daleko od lidí. To už se nám daří několik období.“

Příšeru. Jako bychom oba nevěděli, že to jsem *já* a čeho jsem schopný.

„Zatraceně, Greyi! To mě chcete tahat po lesích *věčně*?“ máchnu rukou někam k sluncem ozářeným stájím. „Skutečně jste připraven strhat každou noc jednoho koně po zbytek svých dní?“

Mlčí.

„Jste připraven umřít, Greyi?“ chci vědět. „Protože na konci naší cesty číhá jen smrt, tím jsem si jist. Nikdy nešlo o nějaké prokletí. Tohle je jen dlouhý trest smrti. Skutečné prokletí bylo věřit, že se z toho dostaneme.“

V očích mu blýskne něco jako vzdor. „A přece máme ještě šanci.“

„Pokud se mi nepodaří to děvče získat do doby, než se objeví první známky přeměny, chci, abyste mě zabil. Může to být ze dne na den, proto vám ten rozkaz udílím raději teď. A od přísahy vás osvobodím.“

„Takže chcete ohraničit vaši poslední sezonu na pouhých šest, možná osm týdnů?“

„Pokud se mi do té doby nepodaří kletbu zlomit, není jiná možnost. Musím zemřít dřív, než se stihnu proměnit v tu zrůdu.“

„A potom?“ zeptá se Grey ledově podrážděným hlasem. „Máte další rozkazy?“

„Zapomenete na Uhlíkov a začnete nový život.“

„Jsem si jistý, že to bude hračka.“

„Greyi!“ prasknu skleničkou o noční stolek tak prudce, že se rozbije a skleněné střepy cinknou o mramorovou podlahu. „Tohle je moje poslední šance. Nemůžu vám tu nabídnout vůbec nic, protože

království mám v troskách stejně jako vlastní život. Nemám *nic* kromě strachu, bolesti a smrti. Vám ovšem můžu nabídnout ještě svobodu. Rozumíte?“

„Ano,“ hlesne Grey, jako by se ho můj zlostný výlev vůbec netýkal. „Ale nic mi nedlužíte. Jen na vás tu záleží. Vy sám můžete tu kletbu ještě zlomit. Jde jen o to najít ženu, která vás bude milovat. *Vás*, ne mě. Pokud se paní Lilith zase pokusí mě zlomit, rád bych vás požádal, abyste nezasahoval.“

„Nemohl jsem se na to dívat, Greyi.“

„Ona vždycky najde vaši slabinu, pane.“

Odvrátím hlavu. Kdysi bych ho pořádně ztrestal za jeho drzost.

Teď ale cítím jen stud.

Venku už se šíří. Zadíívám se mu do očí. „Musíte mě poslechnout, veliteli.“

„Ano, pane,“ řekne bez váhání, protože už mi pověděl, co měl na srdci.

Hluboce si povzdychnu. Mám toho plné zuby.

Ještě jedno období.

Střepey hodím do krbu, kde se rozprsknou na tisíc jisker a pak plameny pohasnou.

„Teď se ustrojím na večeri. Ještě jednou si tu hru zahrajeme.“

KAPITOLA OSMÁ

H A R P E R

Uteču oknem. Snažím se na to zatím příliš nemyslet, protože pokud nad tím začnu hloubat, propadnu panice a nikdy se k tomu neodhodlám.

Z vnější strany hradu mi dřevěné treláže nepřípadaly tak vysoko, ale když se na ně podívám z okna pokoje, rýsuje se mi před očima budoucnost v sádře od hlavy až k patě. Nebo rovnou v rakvi.

Květiny a břečťan se plazí po dřevěných rámech upevněných mezi okny, která jsou od sebe tak daleko, že nemám šanci z jednoho na druhé dosáhnout. To bych musela měřit tři metry. Naštěstí leží okna koupelny a šatny dostatečně blízko u sebe a treláž mám skoro na dosah.

Posunu se na parapetu a snažím se nedívat se dolů. Tohle ta nejšlenější věc, kterou jsem kdy udělala.

Počkat. Ne. Nejšlenější bylo vrhnout se na cizího chlápka na ulici s kovovou tyčí. Ve srovnání s tím je lezení z okna slabé kafe.

Našla jsem brašnu, do které jsem zabalila svetr a zbytky jídla. To mi ale bude spíš překážet, pokud opravdu chci utéct oknem.

Pokud se odtud hned nepohnu, někdo přijde a okamžitě pochopí, co mám za lubem. Potom mě zavře někam jinam, odkud už se opravdu nedostanu.

Několikrát se nadechnu. Připravena. Treláž mám skoro na dosah ruky. Když skočím, chytím se jí.

Moje divoce tlukoucí srdce se mě ale snaží přesvědčit o opak. Pád z deseti metrů na tvrdou zem bude asi taky docela bolet. Něco mi našeptává, že jsem blázen, když to chci vůbec zkoušet.

Kdyby mě teď viděl Jake, asi by přišel o rozum.

Pak si ale vzpomenu, že mi máma možná umírá sama v ložnici.

Oči se mi bez předchozího varování zalijí slzami. Byl to dlouhý den a ještě se mi nepodařilo utéct.

Tak jo, musím se sebrat. Rukávem si otřu vlhkou tvář. Těch patnáct centimetrů mezi mojí dlaní a treláží může být dost dobře jedinou propastí, která mě dělí od Jakea a mámy, tak proč tu jen sedím a *bulím*? Do setmění zbývá snad už jen čtvrt hodinka, a tak sebou musím mrsknout.

Zkontroluju řemen tašky, dodám si odvalu a skočím. Moje ruce se propletou se dřevem a popínávkami. Brašna se mi divoce houpe u boku, jak pravou nohou tápu po něčem, o co by se mohla zapřít.

Tady! Zaplaví mě vlna sladké úlevy. Zabořím obličej do břechtanu a div se nerozvzlykám. *Díky.*

V tu chvíli to pode mnou zlověstně zapraská a já letím dolů.

Divoce mávám rukama ve snaze se něčeho zachytit.

A křičím na celé kolo.

Pak moje chodidlo ale přece jen zachytí opěrný bod – ozdobnou římsu čnící asi dva centimetry z hradní zdi. Zhruba deset metrů pod oknem se konečně zastavím a sevřu treláž. Prsty mám jako v ohni a kolena obítá o kamennou zeď, ale bolest znamená, že ještě žiju.

Hvězdy nad hlavou se mi divoce roztočí a na chvílku si myslím, že omdlím.

Ne. To nemůžu. Nesmím ztrácet čas. Pobízím tělo k pohybu.

Dřevo zase praskne a treláž povolí.

Snažím se něčeho chytit, ale svaly mě neposlouchají. Dřevo praská a praská. Klouby už mám celé odřené, bicepsy mě pálí a všude kolem se treláž láme na třísky. Břečťan mě škrábe do tváří. Teď spadnu a umřu.

To první se sice vyplnilo a já jsem přistála na tvrdé zemi, z umírání ale asi nic nebude, protože mě bolí celý člověk. A nemůžu popadnout dech.

No, tohle byl skutečně pitomý nápad.

Dlouho ležím v trávě a přemítám, jestli by bylo horší umřít nebo se tu nechat objevit těmi dvěma.

Po chvíli se ale přece jen nadechnu a v hlavě se mi rozběskne. Sice jsem trochu bolavá, ale na zlomeniny to nevypadá – praskající treláž zpomalila můj pád. Je to jako sletět z koně, a to už jsem dneska jednou přežila.

Konečně se mi podaří překulit se na břicho a vztyčit se na čtyři. Teď už je skoro tma. Čas mi nehraje do karet. Musím mazat do stáje, než si ti dva všimnou, že jsem pryč.

Cestu najdu hned. Želízko spokojeně zařehtá, když k němu natáhnou ruku.

„Ahoj, kamaráde,“ šeptám mu, a jakmile mě jeho teplý dech zaletchá na ruce, rozleje se mi tělem příjemný pocit. „Chceš se znovu projet?“

Když ho v temné stáji poslepu sedlám, všimnu si něčeho, co mi předtím uniklo. Na protilehlé stěně visí od podlahy ke stropu roztažená obrovská mapa s nápisem **UHLÍKOV** v záhlaví. Přehodím si uzdění přes rameno a přejdu uličku. Prsty pohladím hladký po-

vrch mapy se zanesenými městy: *Trnité údolí*, *Hutchinsova kovárna*, *Černý kámen*. Uprostřed mapy blízko *Stříbroluny* se tyčí do detailů vyvedený hrad.

Jedno je jasné – tohle nebude USA.

Želízko za mými zády hrábne kopytem. Má pravdu. Musíme jet.

Najít cestu do lesa není vůbec problém, když váš kůň ví, kudy jít. Všude panuje neproniknutelná tma, ale mezi stromy profukuje svěží vánek. Opatrně se ohlízím k hradu, ale zatím stojí jako bez života. Nikdo na mě nevolá, nikdo mě nehledá. V hrudi se mi zvedne vlna adrenalinu a mám co dělat, abych koně nepobídla k cvalu. Zvládli jsme to. *Utekli jsme jím.*

Bez varování začne sněžit.

Zalapám po dechu a zatáhnutím za otěže zastavím Želízka. Vzduchem kolem tancují sněhové vločky a od úst mi jde pára. Můj mozek tuhle změnu odmítá zaznamenat, ale moje kůže cítí chlad a bílá pokrývka, která se pomalu usazuje Želízkovi na hřívě, se také nedá donekonečna ignorovat. I stromy kolem halí sních a cesta před námi vypadá jako bílá načechraná peřina rozzářená v měsíčním světle.

Znovu se otočím. Cesta, kterou jsme přijeli, už je také zapadaná a mezi stromy se proplétají další a další vločky.

Tohle nemůže být pravda.

Otočím Želízka a pobídnou ho. Popojedeme kousek k hradu. Sních jako kouzlem zmizí a mě ovane příjemné teplo. Vločky v koňské hřívě se rozpustí na vodu.

Za stromy se tyčí hrad a světla v jeho oknech mi posměšně kynou.

Prokletý hrad.

Zrychlí se mi dech. Hudební nástroje mohly být dobře vymyšleným klamem, ale jak vysvětlit takové změny počasí? Ani sněžné dělo by nemohlo způsobit tak prudký pokles teploty.

Želízko pohodí hlavou, jako by mě prosil, abych se rozhodla.

Zakletý, nezakletý, ti chlapi mě unesli. Raději se pustím do vánice.

Z té změny se mi zase zatají dech. Brzy mi dojde, že na to nejsem oblečená. Vítr mi profukuje tenký svetr, až se roztřesu jak osika. Když se Želízko dobrou minutu brodí sněhem, zastavím ho a sáhnu do brašny pro tlustší svetr. Prsty se mi chvějí zimou.

Stromy teď pomalu ustupují otevřenému pláni. Měsíc visí jako obrovský bělostný talíř nad závěsemi a čaruje mi před očima dokonalou zimní krajinu. Sníh se táhne na míle daleko a nikde ani světélko lidského obydlí. Ani známka civilizace.

Sníh je tu nahraabaný na stranu, takže kdysi tudy lidé snad projeli. Pobídnu Želízka do klusu. Už teď jsem napůl zmrzlá, a tak v sedle nadskakuju jako pytel brambor. Raději houpavě cváláme.

Zimou mi tuhnou svaly, jak se řítíme dál a dál. Zatím jsem tu neviděla ani živáčka. Utekla jsem dvěma ozbrojeným mužům ze zakletého hradu, abych teď umrzla.

Když už začínám uvažovat o tom, že to otočím, zahlédnu někde v dálce oranžovou zář. Do nosu mě štípne pach kouře.

Konečně lidská stopa po nekonečných mílích měsícem zalitých závějích. Zahřátá nadějí pobízím koně, ale do hlavy se mi vtírají Rhenaova slova o tom, že Královskou cestu nikdo nehlídá a bývá tam nebezpečno. Jak tak cváláme dál, přemýšlím o bludičkách – světélkách lákajících lidi do záhuby.

Záře ale přešla v plameny a k obloze se začal zvedat smolný dým. Na chvíli mě napadlo, že je to obrovské ohniště, ale potom jsem zaslechla křik a dětský pláč.

To je dům! A hoří!

Přitáhnu otěže a pobídnu Želízka do trysku.

Z oblohy se snáší vločky, které se hned žárem mění na vodu. Před hořící budovou stojí tři plačící děti a schovávají se za sukni matky, která svírá v náručí nařikající batole. Všichni na sobě mají jen volné noční košile a děti stojí bosky ve sněhu.

Před nimi stojí muž středního věku a míří mečem rovnou na tu ženu.

Zatáhnu za otěže a prudce zastavím, dokud mě ještě halí tma.

Muž se ošklivě rozchechtá a promluví s přízvukem tak odlišným od toho, který zaznívá z úst Greye a Rhena. Natahuju uši, abych přes hřmot plamenů slyšela, co říká. „Myslíš si, že nám zabrániš se sem dostat? Tahle země už bude stejně brzo majetkem koruny!“

Odněkud z hořícího domu se ozve další mužský hlas: „Vyříd' ty děti, Dolffe. A tu ženskou si vezmi!“

„Ne!“ vykřikne žena a jak couvá, táhne k sobě děti.

Muž jde za ní, až se špička jeho zbraně skoro dotýká její hrudi těsně nad vřetícím batoletem. „To nemůžete,“ šeptá žena vyděšeně, „to ne.“

„Jen plním rozkazy. A kdo ví, třeba se ti to bude líbit!“

„A tu holku taky nezabíjej! Mám rád mladý maso!“ ozve se zase z útrobu domu.

Holčičce může být tak sedm.

Žena plivne Dolffovi do tváře. „Doufám, že ti příšera sežere celou rodinu!“

Dolff zvedne meč a pláč miminka se promění v srdcervoucí kvílení.

Zabořím paty do Želízkových boků a kůň poslušně vyrazí vpřed. Jeho kopyta se odrážejí od země až za námi létají hroudy. Jen ještě nevím, co budu dělat. Žena vytřeští oči, když nás uvidí, ale jedno z menších dětí křikne: „Hele! Kůň!“

V tu chvíli narazíme plnou silou do muže s mečem.

Tím nárazem div nesletím z koně, ale dělá mi dobře, když vidím, jak ten zloduch padá. Jeho meč odletí plavný obloukem někam k mé

levici. Posadím se hlouběji do sedla a čekám na další kolo. Chlap už vstává a ze spánku mu crčí krev. Malinko se zapotáčí. *Dobře.*

Vytáhnu dýku, namířím ji čepelí dolů a chystám se bodnout. V hlavě slyším Greyův pitomý hlas:

Když budete mávat dýkou jako mečem, přijdete brzy o ruku.

Teď se ale hraje o daleko důležitější věci. Moje paty se dotknou Želízkových boků, ale kůň už dávno pochopil, co se po něm chce, a cválá sám.

Tentokrát ale muž útok čeká. Když po něm chci máchnout dýkou, popadne mě za nohu a stáhne z koně. Jsem ráda, že na zemi leží čtvrt metru sněhu. To mi zajistí měkké přistání přesně do chvíle, než na mě skočí ten chlap. Ani nevím proč ještě svírám dýku. Zvednu ji a chystám se mu ji vrazit do...

Prásk! Před očima mi tančí tisíce hvězdiček. Vteřinku mi trvá, než mi dojde, že mi právě dal ránu hřbetem ruky. Další sekundu trvá, než se dostaví bolest. Z pusy mi teče krev. Napřáhne se, aby znovu uhodil, ale já ho předběhnu a vrazím mu dýku do zad. Malinko sebou trhne a ruka mu klesne.

Bodla jsem ho. *Já ho bodla dýkou.*

Nejradši bych se na místě rozbřečela.

Ale nakonec zvítězí radost. *Zvládla jsem to a zachránila si krk!*

Chlapovi povolí rysy a jeho tělo se seve bezvládně do sněhu.

Zvednu oči. Nade mnou stojí ta žena s rozčuchaným blondatým copem a těžce lapá po dechu. Už si přivlastnila útočníkův meč a vypadá, že pokud ho nedorazím já, s chutí do udělá sama. Její dcera zatím svírá batole. Povijan se barví krví.

Možná je to tou krví, možná mrtvolou ve sněhu nebo hrůzou v dětských tvářích, ale najednou si uvědomím, že tohle všechno je skutečné.

„Nestalo se tomu malému nic?“ zeptám se.

„Ne,“ zavrtí hlavou žena. „Má tlustou zavinovačku. Jen to jen malé škrábnutí.“

Najednou se zase ozvou mužské hlasy. Zdá se, že se blíží. „Dolffe, človče! Co je s tebou?“

„Je jich tu víc,“ vyhrkne žena spěšně. „Uvidí nás. Musíme utéct,“ podá mi ruku.

Já ji stisknu a vyškrábu se na nohy. Nebo to aspoň zkusím. Mrzne a moje levá noha mi vypovídá službu. Sotva se dostanu do kleku.

„Rychle,“ vydechnu, „utíkejte!“

„Hej!“ zastaví nás mužský hlas. Vzduch houstne kouřem, ale i přesto se zdá nebezpečně blízko. Žena sebere malé a postaví se přede mě a starší děti.

Pokud tahle paní umí být statečná i s malým miminem, musí moje tělo vstát. Donutím nohu k pohybu a s námahou se napřímím.

Před námi stojí čtyři muži s meči v zelenočerných uniformách se stříbrnými detaily. Dva z nich jsou zhruba stejně staří jako Rhen s Greyem a dva starší.

První už popadl Želízka, který se mu divoce vzpíná.

Děti za námi se chvějí zimou a zoufale pláčou.

Nejstarší z mužů si mě zlostně změří. „Kde ses tu vzala?“

„Z tvých nejhorších nočních můr,“ prsknu.

Pobaveně se zasměje a zvedne meč: „Snadná pomoc.“

Srdce mi buší až v krku. Teď to přijde. Umřu tady na sněhu.

Najednou zahvízdá vítr a já zaslechnu *svíst*.

Šíp s křídélky z peří se zaboří muži do hrudi jako do másla.

Potom další hned pod ním.

K mým nohám padne další mrtvola a její krev mi barví špičky holínek i sníh kolem. Vyjeknu překvapením a odskočím.

„Okamžitě opusťte tento pozemek,“ zahřímá známý hlas. „To je rozkaz korunního prince Uhlíkova!“

Rhen a Grey! Sedí na koni těsně za mnou. Rhen má v rukou luk a natahuje další šíp.

Žena zalapá po dechu a přitiskne se ke mně. Roztřesenou dlaní mě popadne za ruku.

Zbylí útočníci ještě křičí a tváří se, jako by proti nám chtěli vyrazit s meči, ale to už letí další šíp a zapíchne se prostřednímu do ramene. Další najde cíl v noze. Děje se to tak rychle, že to ani nestačím sledovat. Prostřední vyjekne a padne k zemi.

Další už pomalu přechází bojovná nálada.

„Mám tu dost šípů na to, abych vás všechny pozabíjel dvakrát,“ houkne Rhen s nataženým lukem.

Jeden z mužů přece jen zatne zuby a vykročí k ženě. Ta s výkřikem ucouvne a zakryje děti vlastním tělem.

Svist. Svist. Dva šípy do hrudi a další z nezvaných hostů klesá bezvládně do sněhu.

Poslední už na nic nečeká a bere nohy na ramena.

Padne na nás ticho jako ostří gilotiny, porušené jen trhaným dechem vyděšených dětí. A taky mým.

Zvednu hlavu a zadívám se Rhenovi a Greyovi do tváří rozzářených odleskem požáru. Vypadají pořádně naštvaně.

U nohou mi leží mrtvoly a vedle ve sněhu strachy a zimou sténají děti. Je jen otázkou času, než si uvědomím, co se stalo, a zhroutím se tam taky.

Místo toho ze sebe vysoukám to jediné, čeho jsem v takovém okamžiku schopná.

„Děkuju.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

RHEN

Raději nechci domyslet, co by se stalo s kletbou, kdybychom přijeli o minutu později a našli Harper zabitou.

Tak mě rozhněvala, že bych nejradši znovu natáhl luk a přesvědčil se sám.

K obloze stoupají plameny a soupeří s větrem a vánicí. Zadíám se na Greye. „Prohledejte ty muže a zjistěte, kdo jsou.“

Velitel poslušně seskočí z koně.

Zavěším si luk na sedlo a sesednu opatrněji než Grey. Břicho mě ještě bolí a zběsilá jízda lesem za Harper tomu právě nepomohla. Bolest samotná mi také k dobré náladě zrovna nepřispívá.

To a fakt, že na mě Harper zírá tak nenávistně, jako kdybych celé tohle peklo vlastnoručně rozpoutal.

Grey se zastaví u jedné z mrtvol a nohou ji přetočí na záda. „Tenhle má erb,“ oznamuje mi, „ale nepoznávám ho.“ Opouštíme hrad tak zřídkka, že mě to ani neudivuje. Tedy – Grey se občas vzdálí, ale žene ho snaha držet monstrum *dál* od lidí.

Když velitel přejde k dalšímu muži, otočí mu klopou na druhou stranu a z opasku vytáhne nůž, zamyslí se: „Slušná výzbroj. Tohle nebudou jen tak obyčejní zloději.“

Po mé pravici křičí malíčkový v peřince a jeho bosá matka zbledne a snaží se ho utiшит. Zdá se, že tiskne Harpeřinu ruku. Její šaty i hubená postava prozrazují, že neměla nic, co by se vyplatilo ukrást. A teď toho má ještě méně.

Když se přiblížím, zajíkne se a padne na kolena.

„Děti,“ sykne a drobotina se kolem ní okamžitě shlukne a poklekne. To nejmenší se jí tiskne k rameni a jeho velké tmavé oči si mě s úžasem prohlížejí.

Žena zatahá Harper za rukáv. „To je korunní princ,“ zašeptá. „Poklekni.“

Harper se mi zadívá do očí a z jejího pohledu sálá opatrný vzdor. „Můj princ to není.“

Zastavím se u ní. Na černých kudrnách se jí zachytil sníh a očividně nemá šaty do takového počasí. Na rukou jí usychá krev.

Také rty má krvavé a tvář jí nehezky natéká. Změřím si ji a rukou jí opatrně zvednu bradu. „Pořád trváte na tom, že nejste zraněná, mylady?“

Žena zalapá po dechu a pustí Harpeřinu dlaň. „Má paní,“ zašeptá, „odpusťte.“

Harper mi jemně odtlačí ruku. „Jsem v pohodě.“

Malý syn trhaně dýchá a tiskne se ve sněhu k matce. Zadívám se na ni „Vstaň. Nechci, aby děti klečely ve sněhu.“

Po chvilce zaváhání se žena zvedne, ale pořád poslušně klopí hlavu. Pokaždé když pohledem zavadí o hořící dům, zajíkne se.

„Jsme navždy vašimi dlužníky, Výsosti,“ hlesne. „Vezměte si vše, co máme.“

„Nebudu brát těm, kdo sami nic nemají,“ odpovím. „Jak se jmenuješ?“

„Freya, Výsosti,“ polkne a upírá na mě oči velké jako talíře.

„Freyo, kdo jsou ti lidé? A co po tobě chtěli?“

„To nevím,“ třese se jí hlas. „Mezi lidmi se šeptá, že na severu země začala invaze, ale...“ Chvilku jí trvá, než může pokračovat dál. „Sestra a švagr už jsou mrtví a tohle je... bylo všechno, co jsme měli.“

Dvě z dětí se zoufale rozvzlykají a přimknou se ještě těsněji k matčině sukni.

Harper se teď přitočí k Freye. „To je dobrý,“ konejší ji, „něco vymyslíme.“

Upře na mě káravý pohled, který asi znamená, že mám na něco přijít *já*.

„Kdysi byl severně odsud zájezdní hostinec. Není to daleko,“ řeknu. „Znáš ho?“

Žena se odváží zvednout hlavu. „U Křivého kance? Ano, jistě, ale...“ Znovu se zadívá do plamenů. „Už nemám vůbec nic. Čím bych jim zaplatila?“ přitáhne si batole blíž. V tu chvíli ji po tváři pohladí roztřesená ručka.

Její dcera teď odvázně vykročí a promluví přes vlastní slzy. „Ale jsme přece spolu. Vždycky jsi říkala, že bude všechno dobrý, jen když budeme spolu.“

Zatím to ale vypadá, že spolu tak možná umrznou. I kdybych jim hostinec zaplatil, nemůžou tam zůstat napořád. Vzpomenu si na Lilithiny hrozby a na chvíli mě napadne, jestli by nebylo milosrdnější je na místě pozabíjet, než je bude navždy honit příšera.

Jsou tak vyzábli... Moje království upadlo do chudoby a já s tím nemůžu nic dělat. Jen další připomínka toho, že i kdybych se kletby nakrásně zbavil, nemám už vůbec nic.

Harper se zamračí. „Koukáním jim nepomůžeš!“

Představil jsem si, že by tak kárala otce. Jistě by jí vlepil pořádný políček na zdravou polovinu tváře. A já bych asi taky dostal za to, že jsem to neudělal sám.

Je tu jen jeden den a já už jsem úplně vyčerpaný.

„Mylady,“ řeknu podrážděně, „možná bychom si měli promluvit o samotě.“

„Fajn,“ odpochoduje stranou s vystrčeným dolním rtem a nechá mě, ať ji následuji.

Po deseti krocích ji popadnu za loket a otočím k sobě. Nevěřicně si ji změřím. „Kdo si myslíš, že jsi?“ křiknu na ni a už se ani nepokouším o dvorné vykání.

„A kdo si myslíš, že jsi *ty*?“ vrací úder Harper. „Máš obrovskéj hrad se stovkou komnat. Nemůžeš je v nějakých ubytovat?“

Povyťáhnou obočí. „Aha. Takže jsi utekla z hradu, ale jinou ženu bys svému osudu vystavila?“

„A ty bys je radši nechal umrznout ve sněhu? To jsi teda pěkný princ!“

Chce se odvrátit, ale chytím ji za rukáv a držím. „Víš ty, proč po ní ti lidé šli?“ ukážu na mrtvoly ve sněhu. „A chápeš, že tě chtěli *zabít*? Chceš jich sem přilákat ještě víc?“

Zatne čelist. „Vím jen to, že by zavraždili tyhle děti, kdybych se neobjevila včas. A taky chtěli zabrat její pozemek pro nějakou korunu. Co o tom víš?“

„Ty děti by zabili, kdybych se neobjevil já a Grey...“ zarazím se, když mi dojde druhá část její výpovědi. „Počkej. Co jsi to říkala?“

Vytrhne se mi. „Říkala jsem, že ti chlápci chtěli její pozemek pro korunu. A to jsi ty, ne?“

„Pokud to říkali, jsou to *lháři*.“

Jedno z dětí se radostně rozesměje. Překvapeně se otočím.

Grey rozložil na sněhu svůj plášť, aby se měly děti na co postavit, a teď na ně dělá směšné obličej. Chlapeček – asi čtyřletý – sebral dost odvahy, aby se odlepil od máminy sukně. Batole se i v mrazu hihňá a opakuje: „Etě! Etě!“

Když si Grey všimne, že ho pozoruju, okamžitě se narovná a zvážní.

Harper se mnou došla trpělivost. „Nevidíš, že mrznou?“ štěkla. „Takže jim buď pomoz, nebo vypadni a pomůžu jim *já*.“

Vrátí se k Freye a shodí z ramene brašnu. „Mám tu nějaké jídlo. Je možná trochu pomačkané, ale lepší než nic.“

Žena klouže pohledem mezi Harper a brašnou. „Paní,“ zašeptá, „nemůžu přece...“

„Ale můžeš,“ zatřeše Harper brašnou. „Jen ber.“

Žena těžce polkne a přijme brašnu, jako by v ní bylo něco jedovatejšího. Zato děti se neupejpají a začínají se darem radostně přehrabovat.

„Mamíí!“ vypískne batole. „Koko!“

„Ke Křivému kanci to není daleko,“ ozvu se nakonec. „Pojedeme napřed a zamluvíme vám pokoj.“

Harper se zatváří překvapeně. „To nás tu necháte samotné?“

Ignoruju ji a rozepínám si vlastní kabát. „Greyi, rozděl děti na koně,“ poručím a přehodím kabát Freye přes ramena. Ta překvapením ztuhne a vyděšeně zacouvá. „Vaše Výsosti, to nemůžu...“

„Jinak zmrzneš,“ podívám se na Greye, který vysazuje staršího chlapce na koně. „Můj velitel se postará o vaši bezpečnost.“

Harper to všechno rozpačitě sleduje. „Neříkal jsi náhodou, že pojedete s Greyem napřed?“

„Ne, má paní,“ otočím se k ní. „Myslel jsem tím, že napřed pojedeme *my dva*.“

Otevře ústa a zase je zavře. Šachmat.